

*Kristus seslal Těšitele
apoštolů rodině,
aby v pravdě stáli směle
všude, v každé hodině...*

Kancionál, píseň č. 421

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Martina Davídka	3
Duchovní slovo	
Promluva litoměřického biskupa na Hlavní pouti ke sv. Zdislavě	4
Sv. Jan Nepomucký	5
Události	
Svatojánské slavnosti ve Würzburgu	6
Výročí	
Kardinálská krece Štěpána Trochty v širších souvislostech	6
Události v diecézi	
Noc kostelů 2019	8
Rozhovor	
Rozhovor s otcem Benno Benešem SDB	10
Výročí	
40 let Křižovatky Příchovice	12
Z naší diecéze	
Velikonoční jízdy v Mikulášovicích	14
Církevní turistika	
Mariánské Radčice	15
Duchovní slovo	
Vinice Páně bez dělníků	16
Kalendárium	
Kalendárium na červen – srpen	17
Biblické příběhy	
Příběhy apoštolského vyznání víry	18
Napsali jste	
Příspěvky čtenářů	19
Zprávy	
Zprávy z diecéze	20
Charita	
Diecézní charita Litoměřice	22
Oblastní charita Most	23
Pozvánky	
Knižní nabídka a pozvánky	24
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	27

Na obálce:
Noc kostelů 2019

Foto: Dominik Faustus

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
24. ročník • 3. číslo • 30 Kč

Úvodní slovo

Toto číslo Zdislavy je určitým ohlédnutím za děním v litoměřické diecézi v období od Velikonoc do Letnic a ještě kousek za ně. Byl to čas nádherný a zároveň v mnoha ohledech hektický či spíše dynamický. Aby také ne. Vždyť událost Zmrtvýchvstání Páně, kterou prožíváme každoročně v liturgii, je natolik převratná, že ji nelze chápat jako pouhý předěl v roce, ale jako středobod naší víry, protože nevstal-li Kristus z mrtvých, naše víra by byla marná a byli bychom nejubožejší z lidí. Velikonoční vigílií a slavností se otevřela doba postupného nabírání radosti vrcholící Letnicemi, při nichž byla seslána třetí Božská osoba – Duch svatý, který nás posvěcuje a všechna svatost od něho pochází.

Můžeme nahlédnout do katechismu a připomenout si, že v církvi Duch svatý působí tak, že ji učí a řídí a skrze církve rozdává své milosti. Nás samé posvěcuje milostí posvěčující, pomáhá nám milostí pomáhající a uděluje nám své dary. Duch svatý je však sám darem. Zpíváme-li z kancionálu píseň „Přijď, ó Duchu přesvatý“, jistě nám neujde ani prosba: „Rač nás, v tebe věřící, vroucně tebe prosící, dary sedmi podělit.“ Jsou jimi: dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží. Tyto dary jsou dány k tomu, abychom dosáhli spásy – nebeské blaženosti.

Možná je tato připomínka základních věcí pro některé zbytečná, ale nemohu nezapomenout na svá studia v Římě na Lateránské univerzitě, když jsme jednou přednášejícímu profesorovi říkali: „Ale vy nám říkáte základní věci.“ Odpovědí bylo: „Ano. Protože jim nerozumíte.“ Chvilku jsme jako studenti mlčeli, a pak nám to začalo docházet. Máme jako lidé sklon utíkat do všelijakých podivností, ale základní věci nám utíkají.

Zpět tedy k ohlédnutí. Co mě překvapilo v letničním čase v litoměřické diecézi, bylo velké množství míst, kde pan biskup uděloval svátost biřmování. Nelze to asi vysvětlit jen jako náhodu, pomineme-li to, že náhoda znamená, že nám Bůh něco „nahazuje“. Znamená to určité završení kněžské práce spočívající v přípravě na tuto svátost. Při přípravě na svátost biřmování kněz hraje důležitou a nezastupitelnou roli, byť by mu při přípravě pomáhali sebeschopnější laikové. Je to kněz, který přivádí toho, kdo má být biřmován před biskupem; či dokonce, je-li biskupem pověřen, sám tuto svátost udílí. Je to tedy jedna z pěti svátostí, které vyžaduje svátostné kněžství. A jsou to slova biskupa či kněze, které zazní při mazání křížem na čele: „Přijmi pečeť daru Ducha svatého.“ Svátost biřmování znamená novou kvalitu, kterou duše získává.

Pan biskup letos při biřmování rozdával růžence. Snad to mohu prozradit, pořídil si jich pro tyto chvíle asi dvě stovky... a už mu docházejí. Jaká radost pro pastýře, jaká radost pro církve, která tak i zde na severu Čech může růst, a roste. V této Zdislavě je mnoho obrázků z biřmování. Sdílená radost je radostí ještě větší.

Rád bych poděkoval kněžím, kteří připravovali své biřmovance. Ať jim Duch svatý dá mnoho milostí do další práce na vinici Páně. Mimochodem, mohli jsme si všimnout, že v současné době v diecézi působí poměrně dost mladších kněží. To je radostné, ale stále je třeba se modlit za nová kněžská a zasvěcená povolání. Je třeba však také poděkovat biřmovacím kmotrům, neboť se na ně často zapomíná, a také rodinám a farním komunitám, které přípravu na tuto svátost podporovaly.

V nastupujícím letním období budou mít nově biřmovaní různé příležitosti poznat a zažívat, že jsou nyní daleko více spojeni s událostí Letnic, než tušili. Je to Duch svatý, který činí církev. I na severu Čech se církev děje a modlitba za to, aby se svátost biřmování nestala jen nostalgickou vzpomínkou, ale byla skutečnou svátostí laického apoštolátu, je vždy na místě. Přejeme požehnané letní období.

Mons. Martin Davídek
generální vikář

Promluva litoměřického biskupa na svatozdislavské pouti v Jablonném v Podještědí

1. června 2019

Bratři a sestry, milé rodiny a drazí poutníci, všichni jsme opět dorazili sem do Jablonného, do Baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy, s úmyslem duchovně se posílit ve víře, povzbudit se křesťanským příkladem našich bližních, pečujících podobně jako my o ty, které nám dobrý Bůh svěřil do péče. Přítomní rodiče a prarodiče myslí na své děti a vnoučata, kterými je Bůh obdaroval, my kněží se modlíme za své farníky a diecézany, kterým máme zprostředkovávat Boží dary, zasvěcené a řeholní osoby si zde vyprošují sílu k věrohodnému následování Krista. Všichni máme něco ukrytého v duši a jistě všichni někoho duchovně ke sv. Zdislavě neseme s sebou. Jsme u jejího hrobu a můžeme se zde cítit stejně, jako když navštěvujeme posvátná místa hřbitovů s hroby našich drahých. Takovým místům říkáme svatá pole či zahrady, do nichž jsme vložili, vsadili vzácná semena. Tady, do základů baziliky v Jablonném, je vloženo, vsazeno vzácné semeno, tělesné pozůstatky světice, hlavní patronky naší litoměřické diecéze, sv. Zdislavy, manželky svého manžela, matky svých dětí, pečovatelky o nemocné, moudré rádkyně všech potřebných a tápajících. Je to něco podobného, jako když biskupové pravidelně po několika letech navštěvují papeže, nástupce sv. Petra, a to u apoštolských prahů, resp. apoštolských hrobů, „ad limina apostolorum“. Každá taková návštěva Říma a Vatikánu má mnohem hlubší smysl a význam, než jen to, že se Svatému otci předkládá jakási bilance pastoračních snah za poslední léta. Pro každého biskupa je to příležitost osobně se setkat s „vikářem Krista“, jak je papež také nazýván, ale současně právě u apoštolských hrobů sv. Petra a sv. Pavla především se zamyslet nad svou apoštolskou službou a načerpat povzbuzení a novou duchovní energii pro pastýřské poslání v Kristově církvi. Nad čím každý biskup, nástupce apoštolů, přemýšlí u hrobu sv. Petra a sv. Pavla? Dokážeme si představit, že na tak mimořádných místech se medituje klidně, ale velmi intenzivně. Jak se můžeme chovat dnes my, při pouti ke sv. Zdislavě, u jejího hrobu, nebo zde v bazilice nad jejím hrobem? Snad nebudu daleko od pravdy, když budu tvrdit, že rodiče se tady, právě tady, zamýšlejí nad Božími dary, kterými jejich děti jsou. Někdy si rodiče ve svých srdcích nesou své děti a jejich osudy snadno a lehce; jsou Bohem obdařeni mimořádnou statečností a vytrvalostí. Jsou však i rodiče, kteří jsou svíráni starostmi o ně a těžkými obavami z nebez-

Foto: M.W. Dvořáková

pečných cest, na které se jejich už dospělé ratolesti vydaly. Všechno: to radostné a šťastné, ale i bolestné a zraňující, lze sv. Zdislavě vypovědět, svěřit se jí s tím vším. Stejně tak manželé se sv. Zdislavou mohou dotazovat, jak by řešila občasné obtíže společného manželského života. Do křesťanského manželství totiž nikdy nevstupují hotoví světci a světice, avšak lidé s dobrou vůlí být jeden druhému oporou, neopustit jeden druhého a vytrvat spolu až do smrti, tedy lidé, kteří se o svatost života společně vytrvale snaží. Děti u hrobu sv. Zdislavy nemohou nemyslet na své rodiče, kterým vděčí za svůj život, ale i na své prarodiče a na všechny, bez kterých by jejich život byl smutný a chudý. My kněží se sv. Zdislavou ptáme, jak dokázala skloubit chápající lásku k manželovi, starosti a péči o své děti a veškerou rodinnou povinnosti s obětavou službou nemocným a potřebným, a ještě stíhat být aktivní a pravidelnou účastnicí bohoslužeb a pobožností, vždy s mimořádnou a neokázalou zbožností, když my, zasvěcenci, z onoho vějíře jejich rozmanitých služeb pro Boha

a své bližní konáme jen něco a brzy a snadno nás sklátí únava a ospalost. Každý svatozdislavský poutník má tady příležitost se zastavit a v klidu modlitby probrat svůj život krok za krokem, rok po roce, jednu životní etapu po druhé. Životní pout' sv. Zdislavy nebyla dlouhá, zhruba 30 let. Byla však nesmírně intenzivní, bohatá, naplněná křesťanským svědectvím a působivým příkladem života následovnice Ježíše Krista, přítelkyně všech lidí bez rozdílu. Můžeme jen žasnout nad tím, že byla a je nazývána „Matkou chudých“ a „Divotvůrkyní“. Člověk zcela oddaný Ježíši Kristu a Božím věcem se pochopitelně stává přitažlivou bytostí. Lidé v přítomnosti takové lidské bytosti nacházejí jistotu a bezpečí, jakoby matčinu náruč a objetí. Sv. Zdislava, vynikající osobnost naší diecéze oddaná Bohu a lidem, konala divy skromně. Zůstávala pokorně stát na zemi s vědomím, že je, podobně jako Maria Panna, Boží služebnicí, Božím nástrojem. Ano, nástrojem účinným, tedy spolehlivým. Deo gratias, Bohu díky!

Váš + Jan

Možná by se mohlo zdát nadbytečné představovat sv. Jana Nepomuckého, tedy svätce pocházejícího z Nepomuku, dříve Pomuku, který leží v Plzeňském kraji, relativně nedaleko česko-německých hranic, nicméně je dobré si jej připomenout.

Jan z Nepomuku se narodil kolem poloviny 14. století a za zmínku stojí i slovní hříčka související s místem jeho původu. Slovo „muknout“, od kterého je odvozen název místa Pomuk, je synonymem slova „ožývat se“, „hlesnout“ či „povídat“. Nepomuk pak naopak znamená „nic neříkat“. Jako by tedy již světcův původ předurčil důvod jeho mučednické smrti.

Jan z Nepomuku působil od roku 1369 v Praze jako veřejný notář pod vedením pražského arcibiskupa Jana Očka z Vlašimi. Po kněžském svěcení roku 1380 se stal oltářníkem ve svatovítské katedrále (kde nyní odpočívají jeho tělesné ostatky), a poté byl ustanoven za faráře v kostele sv. Havla, ve kterém se sdružovala německy mluvící komunita. V letech 1383–1387 studoval církevní právo na univerzitě v Padově a do Čech se vrátil jako doktor dekretů. V roce 1389 se stal kanovníkem a advokátem Vyšehradské kapituly. Ve stejném roce jej pražský arcibiskup Jan z Jenštejna jmenoval svým generálním vikářem.

V té době vyvrcholilo napětí mezi králem Václavem IV. a pražským arcibiskupem. Jan z Nepomuku jako alter ego arcibiskupa nemohl v tomto sporu nestát na straně svého církevního představeného, a tak jako církevní úředník hájil svobodu a nezávislost církve na králově vůli. Byl proto zatčen a za osobní aktivní účasti krále Václava IV. podroben mučení. Jeho tělo pak královi lidé odvěkli na pražský Karlův most a svrhli je do Vltavy. Psal se 20. března 1393. Když bylo tělo vyplaveno na břeh, bylo prozatímně pohřbeno a později přeneseno do pražské katedrály.

V následujících letech vypukla debata o příčině jeho mučednické smrti, tedy že nechtěl porušit zpovědní tajemství. Podíváme-li se na dobový kontext, můžeme vidět celou řadu aspektů, které se dotýkaly jeho života. Bylo to období, kdy se Evropa zmítala ve zmatku papežského schismatu, kdy zavládlo veliké znepokojení duší i z důvodu politických a kdy ve střední Evropě trvala vleklá, tehdy již třicetiletá ekonomická krize.

Odvisele od tohoto společenského panoramatu můžeme vidět i lidské příběhy. Král Václav IV. byl synem římského císaře a českého krále Karla IV. a již v mládí byl velice pro-

minentní osobou. To mělo zásadní vliv na jeho osobnost, kterou bychom mohli dnes vidět jako vůdce tzv. „zlaté mládeže“, tj. mládeže, která si myslí, že si může dovolit úplně všechno. Již od mládí byl obklopen podobnými prominentními mladíky, se kterými se potloukal po lesích kolem Prahy a oddával se lovu a různým kratochvilkám. Velice brzy se u něho také projevil záliba v alkoholu. Již v devíti letech uzavřel v Norimberku politický sňatek s Johanou Bavorskou z dynastie Wittelsbachů. Zamiloval se do ní a Johanna byla asi jeho jediná

hy, vzešlý ze skromných poměrů, se stal světcem, který dodnes činí zázraky a je i ve světě nejznámějším českým světcem. Když uvážíme, že byl svědomitým úředníkem, který si vzorně plnil své úřední povinnosti, až byl pro ně umučen, můžeme si říci, jak stojí v Písmu svatém: „Pokud tedy vykonáme všechno, co máme vykonat...“ Ke svatosti to stačí. Jako generální vikář musím dodat, že litoměřická diecéze ve 14. století ještě neexistovala, takže jurisdikce Jana Nepomuckého zasahovala území, které do ní dnes patří. Byl tedy i mým předchůdcem v úřadě. A to zavazuje.

Ani po staletích nemůžeme říci, že by úcta ke sv. Janu Nepomuckému ustávala. Právě naopak. Je to proto, že kněz Jan pro církev Boží v nebi stále pracuje.

SV. JAN NEPOMUCKÝ

životní láska, která však naneštěstí tragicky zahynula ve věku asi třiceti let, když ji v noci napadla doga, kterou měl Václav IV. ve své ložnici. Tato tragédie silně zasáhla psychiku krále Václava IV. Jeho druhou ženou se stala vzdálená příbuzná Johana, Žofie Bavorská. K té měl ovšem Václav IV. odtažitý vztah. Vzhledem k postupujícímu alkoholismu se lze rovněž domnívat, že by se jeho chování dnes dalo označit termínem: domácí násilí. Pokud ji tedy kněz Jan Nepomucký zpovídal, asi mu nezůstalo utajeno utrpení, které královna Žofie prožívala. Nakonec muka způsobená zuřivým králem zakusil i na vlastním těle. Když v rané fázi husitské revoluce v roce 1419 král jako zdevastovaná osobnost zemřel, královny Žofie se ujal Václavův mladší bratr, císař Zikmund Lucemburský, který býval králi „trnem v oku“, neboť se stal císařem namísto něho, prvorozeného. Václav IV. byl pohřben ve zbraslavském klášteře nedaleko Prahy, ale již několik měsíců po jeho smrti vtrhli do kláštera husité a celý jej vyrabovali, mrtvolu Václava IV. vytáhli z hrobu a posadili na oltář. Pak zemřelému do krku nalávali víno řka, že za života se rád napil, ať si užije i po smrti. Netřeba pak dále rozvádět roky devastace a úpadku českého království za husitství, vedoucí k provincionalismu a k bezvýznamnosti.

Naproti tomu králova oběť, kněz Jan přenesený do pražské katedrály, má posmrtný osud jiný. Na jeho přímiluvu se začaly dít zázraky a šířila se úcta k jeho osobě. Trvalo však ještě dlouho, než byl v roce 1721 blahověčen a roku 1729 svatořečen.

Dva muži, dva posmrtné osudy. Jeden na počátku významný se stal bezvýznamným, zatímco dru-

SV. JANE NEPOMUCKÝ, ORODUJ ZA NÁS.

Mons. ICLic. Mgr. Martin Davídek

Kázání bylo proneseno ve Würzburgu 18. května 2019 během svatojánských oslav.

Svatojánské slavnosti v německém WÜRZBURGU

V sobotu 18. května 2019 navštívil na pozvání sdružení Ackermann-Gemeinde generální vikář Mons. Martin Davídek německý Würzburg, aby se zúčastnil letošních svatojánských slavností.

V odpoledních hodinách si prohlédl město a podíval se také do budovy radnice, ve které se nachází muzeum tragického bombardování královskou letkou britských ozbrojených sil koncem 2. světové války (16. března 1945), při kterém zahynulo 5 000 lidí a bylo zničeno devadesát procent centrální části města. Přestože byl Würzburg téměř celý v troskách, podařilo se zachovat některé původní části sakrálních staveb a obnovit je do dnešní působivé podoby.

Mons. Davídek navštívil také katedrálu svatého Kiliána, kde se pomodlil u hrobu zemřelého würzburgského biskupa Paula-Wemera Scheeleho (†10. 5. 2019), který zde byl téhož dne v dopoledních hodinách pohřben.

Od deváté hodiny večerní předsedal v neumünsterském kostele sv. Jana Evangelisty a sv. Jana Křtitele mši svatě, po které se procesím vydal na most přes řeku Mohan k soše sv. Jana Nepomuckého. Zde proběhla krátká bohoslužba slova a poté přítomné generální vikář jménem litoměřické diecéze pozdravil.

Druhý den, v neděli 19. května 2019, byl hlavním celebrantem v kostele sv. Josefa ve Würzburgu. Zde při promluvě krátce pohovořil o pastorační situaci v litoměřické diecézi a po mši se zúčastnil závěrečného agapé.

Text a foto: redakce (MD)

Muzeum bombardování Würzburgu (model poničeného města)

U hrobu würzburgského biskupa Paula-Wemera Scheeleho

Mše svatá v kostele sv. Jana Evangelisty a sv. Jana Křtitele

V letošním roce jsme si připomněli 50. výročí nezveřejněného jmenování Štěpána Trochty kardinálem. K tomuto aktu došlo v rámci papežské tajné konzistoře 28. dubna 1969. Až téměř o čtyři roky později, 5. března 1973, bylo oficiálně oznámeno, že mezi členy kardinálského kolegia náleží také 17. litoměřický biskup. Tyto informace jsou více méně obecně známé a lze je najít ve všech Trochtových životopisech. Díky novým bádáním v oblasti českých církevních dějin druhé poloviny 20. století (např. práce Martina Vaňáče, Jaroslava Cuhry, Jiřího Hanuše a dalších), můžeme na tyto události pohlednout z poněkud širší perspektivy.

Trochtovo kreování kardinálem proběhlo v rámci tajné konzistoře, při níž bylo jmenováno 33 nových kardinálů a nadto 2 kardinálové tzv. *in pectore* (v srdci), tedy bez oznámení jejich jmen. Jednalo se o největší jmenování v dějinách církve, které jasně poukázalo na její univerzalitu, neboť kardinálského klobouku se dočkali zástupci všech kontinentů. Necelé tři týdny poté pak v Římě umírá pražský arcibiskup Josef kardinál Beran.

Krátký a takřka svobodný nádech během pražského jara 1968 výrazně pomohl i římskokatolické církvi v Československu. Na své biskupské stolce se mohli po letech internace vrátit někteří biskupové, do služby ve farnostech zase mnozí dříve vězňeni či jinak perzekvovaní kněží a bohoslovecká fakulta mohla alespoň na několik let otevřít svou pobočku v Olomouci. V roce 1972 však krátce po sobě zemřeli biskupové Karel Skoupý (Brno), Róbert Pobožný (Rožňava) a Josef Hlouch (České Budějovice) a jediným diecézním biskupem v Československu tak zůstal Štěpán Trochta; v Praze pak jako apoštolský administrátor působil biskup František Tomášek.

V důsledku těchto událostí započala další intenzivní jednání mezi zástupci Svatého stolce (jmenovat lze zejména Agostina Casaroliho) a československého státu zejména o obsazení vakantních biskupských stolic. V důsledku tzv. vatikánské Ostpolitik, která za pontifikátu Pavla VI. formovala do určité míry svolnější postoje při vyjednávání s komunistickými zeměmi, a především s ohledem na nezanedbatelný věk obou československých biskupů

Peace Štěpána Trochty v širších souvislostech

Papež Pavel VI. blahopřeje Trochtovi k získání kardinálské hodnosti

(Trochtovi bylo 67 let, Tomášek byl o 6 let starší), bylo nakonec dojednáno vysvěcení čtyř nových biskupů. Tři měli působit na Slovensku (Trnava, Nitra, Banská Bystrica) a Josef Vrana měl být jako biskup jmenován apoštolským administrátorem olomoucké arcidiecéze. Zásadním problémem však bylo, že všichni nominovaní byli členy prorežimního kněžského hnutí *Pacem in terris* a Vrana nadto patřil mezi jeho čelné představitele. Tuto často kritizovanou dohodu, po jejímž schválení se českoslovenští státní vyjednaváci ne zcela neprávem cítili jako vítězi, lze s odstupem času vnímat jako zřejmě nutný kompromis.

Biskupská konsekrace Josefa Vransy se konala 4. března 1973 v Olomouci. Jeho světitelem byl zmíněný Agostino Casaroli a jako druhý spolusvětitel byl přítomen i Štěpán Trochta. Po slavnostním obřadu Casaroli šéfovi československého Sekretariátu pro věci církevní Karlu Hružovi mezi čtyřma očima sdělil, že následujícího dne papež oznámí jmenování

Štěpána Trochty kardinálem. Hruža, pro něhož byl tento den dnem velkého vítězství, propadl panice. Později Vatikánu tento krok vytykal s tím, že státní orgány měly být o takovémto jmenování předem informovány.

Následujícího dne, tedy 5. března, kdy byla Trochtova kardinálská kreace vyhlášena veřejně, odjel Casaroli do Litoměřic, kde Trochtovi oficiálně oznámil jmenování kardinálem a měl mu také předat kardinálské solideo. O měsíc později se kardinál Trochta vydal do Říma, kde 12. dubna složil do rukou papeže Pavla VI. vyznání víry a přísahu věrnosti, načež obdržel kardinálské insignie. Později byl uveden i do svého titulárního kostela Dona Boska.

Jmenování vyvolalo doslova senzacii, a to nejen u nás. Beranova kreace způsobila jeho nucený odchod do Říma a předchozí jmenování Karla Kašpara kardinálem se odehrálo ve zcela jiných podmínkách. Do litoměřické rezidence dorazilo takřka 500 (dosud dochovaných) gratulací

a blahopřejných telegramů, mnohé z nich i z ciziny, od četných biskupů, duchovních, laiků, farních společenstev, řeholních komunit, ale také významných osobností, např. od historika Zdeňka Kalisty, dramatika Václava Havla či od sdružení spolupůvodců z koncentračního tábora Dachau.

Jaké však byly důvody uveřejnění Trochtova jmenování právě 5. března 1973? Sám Trochta později (v dopise adresovaném tehdejšímu generálnímu tajemníkovi Gustávu Husákovi) uvedl, že se o svém jmenování dozvěděl v únoru 1973 při návštěvě Říma, přičemž mu bylo sděleno, že *in pectore* byl jmenován již v dubnu 1969, ale tehdy se tento akt nemohl zveřejnit s ohledem na ještě žijícího kardinála Josefa Berana. Je otázkou, zda se o svém jmenování nemohl dozvědět již na Beranově pohřbu či při pozdějších návštěvách Svatého města a před státními orgány (a zřejmě i nejbližšími spolupracovníky) o tom z pochopitelných důvodů mlčel.

Načasování zveřejnění mohlo být i jakýmsi symbolickým políčkem československým státním orgánům v rámci diplomatických jednání o obsazení biskupských stolů členy sdružení *Pacem in terris*. V prvním okamžiku se to zřejmě podařilo, větší důsledky to však nemělo.

Je zřejmé, že jmenování českých kardinálů se po roce 1948 stalo jasným politickým aktem. Takto to vnímaly československé státní orgány i Svatý stolec nejpozději od Beranova jmenování v roce 1965. S ohledem na širší souvislosti (zvláště vývoj vzájemných diplomatických jednání) lze uvažovat i o snaze vatikánských vyjednavců dosáhnout na státních orgánech jmenování Štěpána Trochty pražským arcibiskupem. K tomu jim měla přispět předchozí povolnost v nominaci čtyř „prorežimních“ biskupů. Zároveň nelze pominout skutečnost, že v českých zemích se zvláště v 19. a 20. století pojila (a poji) kardinálská hodnost takřka výhradně s pražským arcibiskupstvím, a ani fakt, že Štěpán Trochta byl v rámci československého biskupského sboru naprosto respektovanou autoritou. Tento kalkul však papežské diplomacii nevyšel kvůli tvrdému postoji československých orgánů a také proto, že Trochta po jednom roce, jednom měsíci a jednom dnu od svého oficiálního jmenování kardinálem zemřel.

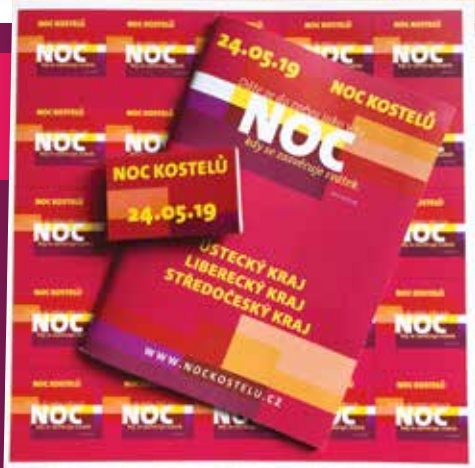
Přes tuto církevně-politickou hypotézu nelze samozřejmě opomenout ani možná důležitější motivace, které vedly (a to právě již v roce 1969) k zařazení Štěpána Trochty do kardinálského sboru. Vedle jeho osobních kvalit, uznání jeho útrap v nacistických i komunistických žalářích a pastoračních zásluh to byla nezanedbatelná symbolická rovina vzájemného sepětí papeže s církvemi v nesvobodných zemích, jak svědčí i slova papeže Pavla VI. z 5. března 1973: „*Naším úmyslem, když na něho [Štěpána Trochtu – pozn. redakce] padla naše volba, nebylo pouze slavnostně a veřejně uznat zásluhy tohoto věrného a horlivého pastýře, ale projevit tím i svou lásku oné tak ušlechtilé zemi, jejímž synem, a která je nám z tolika důvodů obzvláště drahá.*“

Mgr. Martin Barus

Štěpán Trochta v doprovodu svého sekretáře Jaromíra Korejse přichází do olomoucké katedrály na biskupské svěcení Josefa Vransy

Foto: archiv biskupství

NOC KOSTELŮ 2019

Desátá Noc kostelů v litoměřické diecézi otevřela pro veřejnost 211 objektů (kostelů, kaplí a modliteben). Po sečtení všech vstupů nahlášených od pořadatelů se letos dostáváme ke konečnému počtu okolo 32 000 návštěvníků.

Z ohlasů od pořadatelů jsme zaznamenali, že největšímu zájmu se těšily již tradičně prohlídky varhan a varhanní koncerty, výstupy na věž, prohlídky jindy nepřístupných prostor, koncerty sborů i jednotlivých muzikantů či programy pro děti. Přichází také uvítali možnost zapálit svíčky za své blízké.

Příjemnou atmosféru, poklidný průběh a zajímavé programy si pochvalovali návštěvníci po celé diecézi. Do příhraničních kostelů zavítali také naši němečtí sousedé.

Lidé projevovali zájem o stav kostelů, např. v Josefově Dole – Karlově se rozběhla debata o možnosti obnovení kaple, která v současné době není využívána. V Jedlce naopak návštěvníci obdivovali, jak se kostel podařilo obnovit, neboť někteří jej znali pouze z dob dávno minulých.

Noc kostelů byla také příležitostí k milým setkáním po mnoha letech, v Zahrádkách se takto potkali po 21 letech kněz a vystupující loutnista. V modlitebně ČCE v Teplících zaujala například i výstava klíčů od již neexistujícího Zeleného kostela a vzácné knihy z roku 1615.

Pořadatelé, fotografové i lidé z farností naší diecéze průběžně posílali obrazová zpravodajství, aby se mohli podělit o momenty či celé programy ve fotogalerii na diecézním webu.

Každému, kdo se na akci jakkoliv podílel, patří veliké poděkování. Díky dobrovolníkům všech věkových kategorií a návštěvníkům, kteří jsou otevření poznávání nového, se stala i letošní Noc kostelů krásnou a úspěšnou akcí.

SOUTĚŽ NOCI KOSTELŮ

od 25. 5. 2019 do 15. 7. 2019

■ VÝTVARNÁ SOUTĚŽ

pro děti do 15 let na téma
NOEMOVA ARCHA

Soutěžní kategorie:

- I. kategorie - děti do 6 let
- II. kategorie - děti od 7 do 11 let
- III. kategorie - děti od 12 do 15 let

Technika i formát jsou libovolné.

Výtvarné práce, prosím, zasílejte na adresu:

Biskupství litoměřické, Dómské nám. 9, 412 88 Litoměřice

Obálku označte heslem „Soutěž“.

Uvádějte jméno, příjmení, věk a kontakt.

(Výtvarné práce nevracíme, děkujeme za pochopení.)

■ FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ

od 16 let na téma

TVÁŘ KOSTELA aneb exteriér kostela objektivem fotoaparátu

Fotografie zasílejte na e-mail solnickova@dltm.cz

Uvádějte své jméno a příjmení a do předmětu „Soutěž“.

Soutěž probíhá na území litoměřické diecéze.

www.dltm.cz

Foto: Petr Macek - Člověk a víra (Teplice)

Foto: Archiv farnosti (Horní Řasnice)

V LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI

Pozdrav Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického

Pro Vás, milí přátelé, se kostely a křesťanské svatyně otevírají při každoroční akci „Noc kostelů“ ne ve dne, ale navečer, a jsou otevřeny často na mnohých místech i do noci. To není proto, aby vzbudily senzaci, ale proto, aby bylo zřejmé všem, že posvátné místo modliteb, bohoslužeb a meditací je současně i kulturním dědictvím našich předků. Oni nemysleli jen na sebe, když svou svatyni budovali. Nutně museli pamatovat na své nástupce, tedy i na nás, a my chceme jejich dávné úsilí rozšířit i na ty, kteří se vědomě ke křesťanství sice zatím nehlásí, ale hodnoty křesťanských památek jim nejsou cizí. Kostely zapojené do tohoto projektu nočních návštěv, jsou z podstaty své existence zpřístupněny všem. Pro zajímavost uvádím, že v loňském roce „Noci kostelů“ bylo v litoměřické diecézi otevřeno celkem 216 sakrálních objektů a návštěvnických vstupů se napočítalo cca 32 tisíc. Zapojily se tyto církve: Apoštolská církev, Bratrská jednota baptistů, Církev adventistů sedmého dne, Církev bratrská, Církev československá husitská, Církev Křesťanská společenství, Českobratrská církev evangelická, Evangelická církev metodistická, Jednota bratrská, Pravoslavná církev v českých zemích, Starokatolická církev a Církev římskokatolická. Je to bezesporu pestrá nabídka, i když nepřehlídíme touhu a úsilí po křesťanské jednotě. Vše dobré od Pána Boha přejí Vám, všem návštěvníkům i všem obětavým organizátorům, bez kterých by svatyně zůstaly beznadějně uzavřeny.

+ Jan

Foto: Petr Macek - Člověk a víra (Teplice)

Foto: Dominik Faustus (Litoměřice)

Foto: Jana Chadimová - Člověk a víra (Jezvě)

Foto: J. Chadimová - Člověk a víra (Jezvě)

Foto: Jan Bulna (Louny)

Foto: Petr Macek - Člověk a víra (Teplice)

Foto: Martin Davídek (Libochovany)

Foto: Tomáš Vlasatý - Člověk a víra (Teplice)

Foto: Petr Zatloukal - Člověk a víra (Liberec)

Foto: Petr Zatloukal - Člověk a víra (Liberec)

Rozhovor s P. Benno BENEŠEM SDB

P. Benno se narodil 19. dubna 1938 v Oseku. Po absolvování základní školy nastoupil na chemickou průmyslovku v Mostě. Po ukončení vojenské služby pracoval v Uhelném průzkumu v Oseku a poté v letech 1965–1990 ve Výzkumném ústavu paliv v Praze. Tajný salesiánský noviciát začal roku 1966, věčné sliby složil roku 1970. Kněžské svěcení přijal tajně roku 1972 v polské Poznani. V letech 1973–1993 byl zástupcem provinciála a v letech 1993–1999 provinciálem Salesiánské provincie Praha. 1999–2003 působil na VOŠ sociálně pedagogické a teologické Jabok. V této době vykonával funkci provinciálního delegáta pro misie. Roku 2003 byl poslán do salesiánské komunity v Teplicích jako ředitel. V současnosti tráví z důvodů zhoršeného zdravotního stavu čas v Domově sv. Karla Boromejského v Řepích. Zde, jak mu jeho zdravotní stav dovoluje, neúnavně pokračuje v pastorační činnosti, slouží mše atd.

Vaše dětství bylo ovlivněno válkou, etnickými čistkami i odsunem obyvatel německé národnosti, kdy jste přišel o většinu kamarádů i o značnou část rodiny, jak jste se s těmito zážitky vyrovnával?

Už se mi nesnadno odpovídá, přece jenom se to odehrálo před více než 70 lety. Samozřejmě to bylo bolestné, o tom není pochyb. Najednou se vyměnila většina obyvatelstva za nové osidlence. Takřka přes noc jsem přišel o kamarády a jejich rodiče, o svoje známé i většinu příbuzných. Během odsunu německých starousedlíků přišli noví osidlenec, říkali jsme jim „přivandrovalci“. K regionu neměli žádný vztah. Obzvláště ta vlna první, která byla spíš rabovací. Když přišly další, už nebylo co rabovat.

Když se na to dnes zpětně dívám, vidím to jako tragedii nejenom pro odsunuté německé obyvatele, ale také pro nás. Ztráta staletého bohatství téměř tří milionů obyvatel byla a je dodnes nenahraditelná. Vůbec si nedovedu představit, jak mohly fungovat třeba nemocnice, školství byl další problém, protože chyběli kantoři. A nutno přiznat, že ani my coby několik málo zde zůstávajících školáků jsme nebyli v českém jazyce úplně zběhlí. U nás doma se hovořilo oběma jazyky. Maminka uměla česky, ač byla německé národnosti. Tatínek byl české národnosti, hovořil perfektně česky, ale vzdělání nabyt na školách s výukou v němčině. Dá se říct, že díky tomuto vzdělání gramatiku německého jazyka ovládal lépe než tu českou. A i já jsem k češtině přecházel až postupně, protože jsem zpočátku chodil do německé školy. Velice si cením zkušenosti, která mi byla dána do vínku, že jsem mohl vyrůstat v dvojnárodnostním rodném kraji. V důsledku toho je mým domovem i příslušnost k litoměřické diecézi. A k tomu navíc po meči i po přeslici.

Ale abych se vrátil k poválečné situaci. Všechno začalo být jinak. Myslím si však, že mám určitý dar vyrovnávat se s poměry, které v životě nastávají. Takže ani v tomto případě nenesu v sobě žádné trauma. V roce 1945 jsme začali chodit do české školy. V létě 1946 přišli salesiáni. Tehdy už zde německých občanů bylo málo a z těch mladších, mých spolužáků, téměř nikdo. Já jsem se naštěstí v češtině vyznal natolik, že jsem byl přijat hned do druhé třídy. Takže abych to shrnul, jak jsem se vyrovnával – vyrovnal jsem se tak, že jsem obstál.

Pamatujete se na příchod salesiánů do Oseku?

Ano, velmi dobře. Dovolím si však stručně nastínit situaci, do jaké salesiáni přišli, když se rozhodli, že zakotví v Oseku, aby zde naplňovali své poslání na poli pastorační, a současně založili vlastní teologické učiliště pro salesiánské bohoslovce. Co se však v klášteře dělo od konce války až do příchodu salesiánů v létě 1946? My dodnes víme a ani se už nedovíme, co se v té době v klášteře všechno odehrávalo. Existuje jen několik písemně zachycených svědectví těch, kteří na vlastní kůži prožili a přežili utrapy, jimž byli vystaveni. Do příchodu salesiánů zůstal z mnichů v klášteře sám jen český cisterciák, P. Zigmund Kapic, takže v klášteře bylo pusto a prázdno. Až když prázdny klášter obýdleli salesiáni, postupně to zde oživalo. Salesiáni navazo-

vali kontakt s místními i okolními dětmi a mládeží, aniž by zanedbávali dospělé, potažmo rodiny. Váš zde byl bohatý salesiánský kapitál. Asi 12 kněží a kolem 30 bohoslovců. Vznikla oddělená chlapecká a dívčí oratoř, dnes bychom řekli středisko mládeže. O nedělích jezdili kněží a bohoslovci na motorkách a mopedech, na kolech i pěšky, jak kdo mohl, do okolních farností. Ty byly v důsledku odsunu bez kněží a bez farníků, kromě několika málo českých věřících. A v kostelích? Sporadicky jen tu tam někdo. Avšak během necelých čtyř let, tj. do dubna 1950, to v Oseku i okolí překvapivě rozkvétalo. Hovořilo se „o malém oseckém zázraku“. To by bylo další obsáhlé téma, pro které zde ale není místo. A ještě malou poznámku. Celá ta pastorační činnost, kterou za tak krátkou dobu dokázali salesiáni rozvinout mezi přicházejícími novými osidlenec, většinou nevěřícími, to bylo něco úžasného. Dá se říct, že to bylo na svou dobu to, čemu se dnes říká nová evangelizace. Ovšem s nástupem tvrdého proticírkevního kurzu se život církve transformoval, byť i za velkých obětí mnoha bratří a sester, do nového životaschopného způsobu existence. Kristův příslib platil tenkrát jako dnes. Brány pekelné ji nepřemohou.

Být salesiánem, to je především být tu pro mládež, jenže i duchovní hodnoty dnes musejí obstát v konkurenci chytrých telefonů a jiných lákadel - kudy podle vás vede cesta k srdcím mladých?

Tady odpovím jednoznačně - skrze osobní kontakt s každým člověkem, tedy potažmo i s mladými. Tyhle všechny internety a reklamy, Instagramy a pozvání k přátelství, ani nevím, jak se to všechno jmenuje, to není osobní kontakt s člověkem, tedy ani s mladým člověkem, a přijde mi scestný. Čímž samozřejmě nechci shodit moudrost dnešní techniky, ale přátelství i víra se přece předávají osobně, tváří tvář, od srdce k srdci. Tak tomu bylo od nepaměti. Osobní kontakt je základ každé komunikace. Jako provinciál jsem jezdil na generalát vyřizovat průběžně pastorační a administrativní záležitosti. Příslušného referenta pro tu kterou oblast jsem vždy navštěvoval osobně a vyřídil vše potřebné. Jenže pak jsem přijel po letech na setkání delegátů pro misie. Všechny chodby byly prázdny. Podivil jsem se, čím to je, a bylo mi řečeno: „Dnes už se všechno řeší přes Face-

book.“ Jenže má-li jít přes Facebook i víra... Přece, člověk by v posledku neměl umírat s Facebookem, ale s osobní přítomností nejbližších...

Pocházíte z Teplicka, z Oseku, ale léta jste žil v Praze. Myslíte si, že tyto dva světy vyžadují odlišný přístup k mládeži?

Na obecnou otázku těžko obecně odpovím, ale samozřejmě jsou tyto dva světy odlišné z hlediska prostředí, ve kterém ti lidé žijí. Pražská mládež, kterou jsme mívali na chaloupkách (prázdninových táborech), většinou pocházela spíše z intelektuálních rodin. Byli to lidé s minimální zkušeností s životem na venkově, takže jsme měli občas co dělat, abychom tyto dva světy nějak propojili, protože skutečně obě skupiny mladých lidí vyžadovaly odlišný přístup. Ale to se netýká jen mládeže. Vzpomínám si, jak se v litoměřickém semináři říkávalo, že pražští bohoslovci byli ostatními vnímáni, že jsou přece jenom trochu jiní. Ale abych to shrnul, prostředí člověka ovlivňuje a pražské prostředí je jiné než prostředí venkovské. Člověk z velkoměsta se prostě chová jinak, čímž nechce snižovat člověka venkovského, protože jedno i druhé má svoje, ale při práci s lidmi člověk musí brát v úvahu, že obě skupiny budou mít poněkud odlišné životní postoje i nároky.

Stál jste u zrodu salesiánské misie do Bulharska roku 1994. Roku 2008 se část komunity přesunula z Kazanlaku do Staré Zagory, kde pracuje především s Romy. Máte informace, nakolik je práce v Bulharsku odlišná od práce na Teplicku?

Je velice odlišná co se týče života těch lidí. Jednak v našem státě se drží linie integrace a myslím si, že je potřebná a je jediným řešením. Ovšem mnozí by se mnou nesouhlasili. Samozřejmě není možné někoho, kdo to má odlišně nastavené, integrovat násilně, to jsou problematické a citlivé věci. Pamatuji se, že při jednom setkání jedna vzdělaná dáma, Romka, řekla: „Víte, vy si myslíte, že držíme spolu, tak jako to bylo dřív, ale ten tradiční svět se nám už také rozpadává.“ A výsledek je, že Romové vlastně visí ve vzduchu, protože většinová společnost je nepřijímá, jejich svět se sype a koho a čeho se mají chytit? Navíc je to také problém náboženský. I Romové jsou více a více sekularizováni. Dříve je náboženství spojovalo, křest, svatba nebo pohřeb představoval událost, při

kteří se scházeli, což samozřejmě dělají pořád, ovšem četnost obřadů výrazně poklesla.

V Bulharsku je charakteristická, oproti teplickým Romům, především nesmírná chudoba a odlišný způsob života daný balkánskými poměry. O nějaké integraci se tam vůbec nedá hovořit. Romové tam na sídlišťích bydlí většinou sami, protože po pádu totality z Bulharska odešlo na Západ přibližně 2 miliony obyvatel, čili došlo k velkému vyhlazení. A Romové dnes v těchto vybydlených sídlišťích oblastech žijí. Někteří dokonce ještě žijí v primitivních chatrčích, vedle jiných, jako třeba zbohatlíků, ve výstavních domech. Ale není možné generalizovat, že by všichni tito lidé byli špatní, jsou tu lidé dobří i zlí, jako všude jinde, je to totiž zase jen a jen o lidech.

Několik let jste také působil na vyšší odborné škole Jabok, jejíž absolventi tvoří nemalé procento lidí pracujících v pomáhajících profesích – jak na toto období vzpomínáte?

Velice rád. V Jaboku jsem působil čtyři roky, jako takový, řekněme, doprovázející spirituál, což zní možná trochu nadneseně. Nevyučoval jsem tam, to se ode mě nechtělo a myslím si, že bych na to ani neměl, protože už jsem byl přece jenom trochu vyššího věku. Pro mne byla důležitá osobní přítomnost mezi mladými, o které mi šlo především. Prostě jsem byl k dispozici pro pohovory a ve večerních hodinách jsem obcházel kolej, sedávali jsme se studenty, debatovali a diskutovali. V té době by mě vůbec nenapadlo, že jednou to bude zcela nepříjemné – jít dnes za studenty na pokoj, já si naprosto nedovedu představit, jak by se na to dnes nejkde díval, obzvláště, když tam byl pouze jeden student nebo studentka, kteří potřebovali něco probrat. Přitom to nebylo nic proti ničemu. Víte, ono záleží na prostředí, ve kterém se mladý člověk, anebo i my, nacházíme.

Trochu odbočím: Já jsem nyní přechodně v Domově sv. Karla Boromejského v Řepích. Říkají tomu tady Dům čtyř světů a já se o tom záměrně zmiňuji, protože je to klasický příklad, který se dá aplikovat třeba i na zmíněný Jabok. Pokud máte nastavené parametry soužití tak, že všichni z toho profitují, tak to funguje a není potřeba žádného četníka a žádných drakonických paragrafů a předpisů. Dům čtyř světů se tomu tady říká proto, že jednu komunitu tvoří svět řeholních sester boromejek, které zde mají svůj konvent. Další svět tvoří zdravotní personál a personál zajišťující administrativu, včetně údržby, a dobrovolníci. Třetí svět jsme my pacienti, asi 90 lůžek, a čtvrtý svět tvoří přibližně padesát žen, které zde pobývají v Oddělení výkonu trestu, které je součástí vazební věznice v Ruzyni. Už za monarchie býval celý objekt vězením a vězeňkyně společně s boromejkami pracovaly mimo jiné také na poli. Tento původní projekt přežil éru monarchie, přežil první světovou válku, první republiku, druhou světovou válku s na-

cistickou okupací a v posledku i čtyři první poválečná léta. Toto dílo však nepřežilo nástup poúnorové éry. V tomto období sídlil v objektu Výzkumný ústav zemědělský. Když padla totalita, správa ruzyňské věznice boromejky požádala, zda by zde vězení mohlo být obnoveno. Vězeňkyně se sem vrátily, ovšem už za jiných dohodnutých podmínek. Komunikace s nimi je naprosto normální, odlišují se pouze tím, že nesmí ven a místo mříží mají v oknech záclony a muškáty. Některé pracují v prádelně nebo úklidové službě, ty, které si chtějí udělat sanitářský kurz, získávají další kvalifikaci. A mnohdy, když se jich ke konci jejich trestu zeptáte, zda se vracejí do původní práce, tak slyšíte: „Ne ne ne, mě nadchla ta práce tady a půjdu pracovat do nemocnice.“ Návštěvy se ptají: „A když je nikdo nehlídá, neutečou?“ Neutečou. Je tady totiž nastavená taková atmosféra, že si té svobody váží, i když ji mají omezenou.

Jedním z našich bezesporu nejvýznamnějších salesiánů byl Štěpán kardinál Trochta, jeden ze zakladatelů české salesiánské provincie (jehož jméno nese i salesiánské středisko v Teplicích). Jak na něho vzpomínáte?

Vzpomínám na něj moc. A nejenom vzpomínám – pro mě je Štěpán Trochta stále živý. Samozřejmě, nemohu na toto téma teď dlouze hovořit, ale přijde mi trochu nevděčné z naší strany, že se nepodnikají důraznější kroky k jeho blahorečení, vždyť materiálů je dost. Štěpán Trochta prožil oba totalitní režimy, hnědý i rudý, a zažil na vlastní kůži jejich krutost, což ho jako člověka zformovalo tak, že byl nesmírně shovívavý k druhým. Často jsem se s ním setkával, když jsem chodil za salesiánskými bohoslovci do Litoměřic – to bylo v etapě poslední fáze jeho života, tedy po pražském jaru. Vzpomínám si, jak jednou pronesl: „My si tady sedíme tak docela hezky na tom biskupství, ale co ti chudáci ostatní kněží...“

Štěpán Trochta byl jedním z těch, kteří by neodsoudili nikoho. V jeho případě se dá aplikovat úsloví: Kdo jednou visel na kříži, na mnohé jinak pohlíží. Byl to člověk, který se snažil nacházet kompromisy a porozumění, ale nešel dál, než co mu svědomí dovolilo. Nebo jiný příklad: začalo Pacem in terris (Sdružení katolických duchovních iniciované komunistickým režimem v období normalizace - pozn. red.). Na námitku: „S tím není možné souhlasit, jde přece o pokračování Mírového hnutí katolického duchovenstva a biskupové mlčí,“ Štěpán Trochta odpovídal: „No a to mám vystoupit a vstup do Pacem in terris zakázat? Poslechli by všichni? Tím bych rozdělil diecézi, a tím bychom rozdělili církve. Každý přece ví, o co jde. A když je někdo v situaci, že nemá odvahy odmítnout, anebo je přesvědčen, že si to současná situace vyžaduje, tak ho můj zákaz nepřesvědčí.“

Vzpomínám na něho velice rád. Je pro mě osobností. Je však v naší společnosti málo vnímám jako někdo, kdo také pro svůj národ nesmírně trpěl.

Roku 2015 jste se stal držitelem Zlaté holubice míru za zásluhy o porozumění mezi národy, čímž jste se jako osobnost zařadil po bok Václava Havla, Michaila Gorbačova a Dalajlámy, jaké jsou dle vás současné možnosti zlepšování přeshraničních vztahů?

Opět jsme u osobního přístupu. My musíme budovat jednotnou Evropu. Samozřejmě evropským jazykem začíná být angličtina. No jo, ale starší generace k ní nikdy přístup neměla a i když budu umět anglicky stoprocentně, tak nikdy nebudu Angličanem a nikdy nevyjádřím českou nebo německou mentalitu anglicky dokonale. Taktéž mezi češtinou a němčinou jsou pojmy, které se v jednom nebo druhém jazyce popisují různě. Proto je pro zlepšování těchto vztahů nutný právě osobní kontakt, který pomáhá zmírnit případné jazykové neshody. A domnívám se, že obzvláště v našich pohraničních územích by obyvatelé, kteří tam žijí a mají na to aspoň trochu kapacitu, měli znát jazyk svého souseda. Je mi líto, jak v česko-německém pohraničním regionu němčina, ač po staletí byla spjata s místní kulturou, ustupuje do pozadí. Z pragmatického hlediska je pochopitelné, že se prosazuje angličtina. Jenže jak potom pěstovat nějaké přeshraniční osobní vztahy. Vnímám to jako ochuzení místního kulturního života, a to pro obě strany, v našem případě českou i německou. Ale blýská se na časy. Probleskují tu v nové generaci snahy vytvářet nové návaznosti na to, co toto pohraniční území kdysi kultivovalo, a tudíž je také charakteristikou každého pohraničního území jako takového. Vzhledem k tomu, že jsem do těchto nových iniciativ jistou měrou vtažen, došlo k tomu, že si Zlatá holubice míru sedla, kromě výše uvedených, i na mé rámě.

Léta jste musel skrývat své „salesiánství“ i kněžství, což je pro dnešní mladé duchovní asi naprosto nepředstavitelné. Pamatujete si v této souvislosti i na nějakou humornou příhodu?

Humorných situací bylo dost. Já jsem 35 let pracoval na pracovišti ve výzkumném ústavu v Praze, a tam mi říkali Beňourek, protože jim Benno přišel příliš cizokrajný. A teď samozřejmě: on se neženil. Tak on tatínek se taky ženil až ve čtyřiceti, jenže najednou mi bylo přes čtyřicet a pořád nic. Ale vztahy jsme v práci měli perfektní, po těch letech téměř jako rodina, a mezitím si na to spolupracovníci zvykli. No a pak padla totalita a s jedním spolubratrem jsme se někdy v listopadu procházeli po Stromovce a on říká: „Ty, člověče, my bysme se asi měli zveřejnit.“ Povídam: „To máš vlastně pravdu, tak to uděláme.“ Tak jsme nakonec byli takové první vlašťovky a oba jsme dali výpověď. A teď důvod! No to byl poprask, ale nakonec mi řekli: „No jo, no my jsme si to vždycky mysleli, že za tím něco musí být.“ Při společné oslavě na rozloučenou s kolegy mi náměstek ředitele ústavu, kromě poděkování za dlouholetou práci, řekl: „Kdyby se ti na novém pracovišti nedařilo, neměj zábran se vrátit zpět. Rádi tě zase přijmeme.“ K tomu však, jak všeobecně známo, nedošlo.

Co považujete za největší životní úspěch? A odvážíte se zároveň i zeptat - je něco, co považujete za svůj životní neúspěch?

Já jsem si tuto otázku nikdy nepoložil, takže teď, v tuto chvíli, na ni nejsem schopen dát odpověď. Ale nelituji ničeho, co jsem v životě udělal, kromě nějakých těch kopanců, ale ty člověk svěříje dobrotě Boží. Mám-li však na otázku odpovědět, tak tedy: Za největší úspěch bych považoval, že jsem na společném díle Božím s každým člověkem, s nímž jsem měl během života co do činění, především však se svými spolubratry salesiány a mnohými kněžími z diecéze, mohl udělat kus dobra pro druhé.

Děkuji za rozhovor
PhDr. Magdalena W. Dvořáková

IDCŽM Křižovatka v Příchovicích oslavila 40. výročí založení

Poslední květnový víkend, od pátku 24. května do neděle 26. května, se v příchovickém Centru mládeže Křižovatka sešly na faře, v kostele sv. Víta a nejbližším okolí Příchovic přibližně dvě stovky lidí různých věkových skupin, aby společně oslavily 40. výročí založení tohoto centra.

V sobotu oslavu navštívil také litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, který v místním kostele sv. Víta předsedal slavnostní mši svaté. K oslavě patřil bohatý program i mnoho poděkování a vzpomínek, zvláště pak zakladateli kanovníkovi Miroslavu Šimáčkovi, který byl na oslavách přítomen. Příchovičtí připravili kulturní i sportovní program, kterým rovněž představili svoji celoroční činnost a přátelské prostředí v centru.

Centrum mládeže Křižovatka slouží nejen pro katolickou mládež z litoměřické diecéze, ale přijíždějí sem mladí z celé České republiky. V současné době centrum řídí P. Jozef Kadlic, který o Křižovatce a svém působení v Příchovicích říká:

„Role Křižovatky je v podstatě stejná jako před 40 lety. Stojí a věřím, že i do budoucna bude stát na stejných principech, kterými jsou především přijetí mladých lidí a snaha žít ve společenství podle evangelia. Možná to někomu přijde jako takové hezké klišé, ale sám jsem se za těch 8 let, co zde působím, přesvědčil, že pokud sem mladé lidi něco přitahuje, tak to není jenom hezká příroda nebo skvěle připravený program. Všechno toto je určitě důležité, ale nikoli podstatné. Podstata spočívá v zájmu o každého člověka, který se objeví ve dveřích centra. Je to pro mě a pro týmáky vždy výzva. V tomto vidím určitou nadčasovost, která přesahuje všechno ostatní.“

Vnímám, že dnešní mladí lidé mají obrovské množství nabídek jak využít volný čas, a proto poctivě zvažují, kam pojedou a jakých programů se zúčastní. Naším cílem je jim i nadále nabízet kvalitní program, či už systematický (jako např. příprava na biřmování, animátoři či příprava na manželství...), nebo spontánní (jednorázové akce). A zároveň pokračovat v tom, co z tohoto místa vytváří domov. Být zde pro druhé a s druhými.

A co se týče samotného domu, rádi bychom jej postupně zrekonstruovali, aby více odpovídal dnešní době, při snaze zachovat skromnost a jednoduchost, která k tomu místu po celou dobu patří.“

IDCŽM Křižovatka s kostelem sv. Víta v Příchovicích
Foto: Dominik Faustus

PŘÍCHOVICE V KOSTCE

- Příchovická fara je místem, kde se roku 1979 začalo rodit nynější centrum mládeže. Tehdy sem byl totiž poslán P. Mirek Šimáček, který do těchto pustých hor přišel jako mladý kněz, vyhnán Státní bezpečností. Měl zde pobývat za trest, daleko od rodiny a přátel. Mladí lidé však začali jezdit za ním. Ve společenství, které zde vznikalo, zakoušeli Boží blízkost, a tak se sem rádi vraceli a zvali sem také své přátele.
- Na novém působišti P. Mirka provázela slova jeho spolubratra P. Karla Pilíka: „Jdi a měj tam ty lidi rád.“ Tato věta se stala základní směrnicí pro něj i jeho nástupce.
- Jedním z důležitých okamžiků pro budoucí centrum mládeže byl Mirkův první Zelený čtvrtek. Večer, v samotě fary, ho napadla myšlenka: „Jdi adorovat. Jestli nepůjdeš ty, tak se tady na horách nebude klanět Kristu nikdo.“ Byl to zásadní impulz, který se stal zdrojem schopnosti vytvářet zázemí pro mladé lidi.
- Po zkušenostech s pomocí Panny Marie se Matka Boží stala často zvyvanou přimlůvkyní a ochránkyní tohoto místa.
- Fara byla stará, byly zde pouhé dva záchody, improvizovaná sprcha, připravovalo se jen chudé jídlo... Co na tom mladé lákalo? Především atmosféra přijetí, kterou zde zakoušeli. To je cílem i dnes: Může sem přijet kdokoli a kdykoli, vždy bude vítán.
- Hospodaření se řídí slovem Písma: „Hleďte nejprve Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Lk 12,31) Mladí přispívají podle svých možností do společné pokladničky. Tak se vytváří společenství majetku.
- P. Mirek o své zkušenosti několikrát napsal zakladatelce hnutí Fokolare Chiaře Lubichové. Právě ona navrhla název centra Křížovatka – symbolické jméno pro místo, kde se setkávají cesty tolika mladých.
- Také po sametové revoluci sem přicházelo stále více lidí. Bylo nutné vytvořit stálý tým mladých dobrovolníků, kteří by byli ochotni darovat kousek svého života, aby zde rok nebo dva sloužili všem přichozím. Od prvních dob se jich zde k letošnímu roku vystřídalo více než sedmdesát.
- Situace si vyžádala přístavbu nové budovy, která byla vysvěcena v roce 1993.
- A dnes? Život na příchovické faře se stále rozvíjí. Přijíždějí už i děti návštěvníků z prvních dob. Objevují se nové nároky a nové těžkosti, ale přítomnost Boží milosti je zde stále patrná
- Po P. Mirkovi se stal v roce 2000 jeho nástupcem P. Vláďa Novák a od roku 2012 zde působí P. Jozef Kadlic, kterému od srpna 2018 pomáhá farní vikář P. Jiří Smolek.

IDCŽM Křížovatka Příchovice

Interdiecézní centrum života mládeže (IDCŽM) KŘÍŽOVATKA v Příchovicích je místo v nádherné přírodě Jizerských hor, kam může kdykoli přijet každý mladý člověk, který chce zažít radost ze setkání s druhými a prohloubit svou víru. Dva kněží a několik mladých „týmáků“ se zde snaží vytvářet domov pro všechny přichozí.

Přijed' se podívat i Ty :-) !

Velikonoční jízdy jsou zvykem s prastarými kořeny. Z původně pohanských oslav příchodu jara se staly oslavy a šíření radostné zprávy o Zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Tato tradice je stále živá v katolické části Horní Lužice. U nás se držela do začátku druhé světové války ve Slezsku a na severu Čech, např. v Mikulášovicích, kde se jí podařilo nedávno obnovit.

rodinnou čest. I když se ledacos muselo uzpůsobit nové době, obnovené jízdy se snaží o co největší připodobnění těm původním.

Celý průvod, doprovázený veřejností, procházel okruh v délce cca dvou kilometrů. Zastavovalo se po většinou u křížů, ale také u hasičské zbrojnice, kde je čas na žehnání a modlitby. Repertoár písní se samozřejmě točí kolem velikonočních témat; zastoupeny jsou jak české, tak staré německé písně.

Letošní devátá obnovená velikonoční jízda v Mikulášovicích se podle reakcí návštěvníků vydařila. Počasí nám mimořádně přálo a osvědčila

VELIKONOČNÍ JÍZDY V MIKULÁŠOVICÍCH

V severočeských Mikulášovicích, dříve Nixdorfu, vznikl roku 1844 Spolek velikonočních jezdců (Osterreiterverein). Sídliil v místní části Salmov (Salmdorf) a oficiálně se ujal pořádání tradice, která probíhala tak, že po mši svaté na velikonoční neděli se před kostelem svatého Mikuláše shromáždili slavnostně oděni jezdci a za doprovodu dalších věřících se vydali na cestu městem. Během procesí se zpívaly křesťanské písně, zejména s tematikou Zmrtvýchvstání. Jezdci zastavovali u křížů, kapliček i bohatších statků a nevynechali ani přidružené vesnice. Cestou také vybírali peníze, které spolu s členskými příspěvky používali na financování různých prospěšných prací. Velikonoční jezdci tak například financovali výstavbu mohutného hřbitovního kříže na novém městském hřbitově v Mikulášovicích či ulití zvonu do kaple Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Salmově.

Na dlouhou dobu poslední velikonoční jízda se uskutečnila v roce 1938. Po připojení Sudet k Velkoněmecké říši nacistický režim jízdy zakázal a doba po skončení druhé světové války a po nástupu komunistické totality nebyla jejich obnově nakloněná. Tradice velikonočních jízd se do Mikulášovic vrátila poněkud nečekaně roku 2011, a to zásluhou učitele místní základní školy Romana Klingera. Jeho pradědeček Franz Mayer byl totiž posledním předsedou Spolku velikonočních jezdců a pan Klinger to tedy zároveň bral jako

se i novinka – kočár pro orchestr, díky kterému mohli hudebníci pěvci hrát a zpívat po celou dobu. Mši celebroidal a během jízdy nás doprovázel generální vikář litoměřické diecéze Martin Davídek, kterému velmi děkujeme za minulé i budoucí časté návštěvy naší farnosti. Během mše svaté zazněla po mnoha desetkách let slavnostní mše od Heinricha Protzeho z nedaleké Lobendavy, která měla během velikonoční neděle premiéru v novém nastudování. Pro příští rok, kdy oslavíme kulaté desáté výročí obnovených jízd, chystáme do repertoáru zařazení nových písní z předválečného zpěvníku.

V letošním roce již podeváté zazněla v kostele svatého Mikuláše slavnostní mše svatá, tradičně od některého autora z regionu, a to v podání Vilémovského chrámového sboru a za doprovodu hudebníků Šluknovska. Po mši svaté následoval proslov Romana Klingera před kostelem a požehnání od kněze. Poté nastoupili jezdci ve slavnostních černých oblecích zdobených karmínem a šerpou, s černými cylindry na hlavách, stejně oděni pěvci s hudebníky a samozřejmě kněz. Zajímavostí je, že některé šerpy a cylindry jsou ještě původní, předválečné, stejně jako prapory.

Podklady k článku: Mgr. Petr Pánek
Text. úprava a redakce: M. W. Dvořáková
Foto: Milena Davidková (2017)
Dominik Faustus (2019)

Mariánské Radčice

■ Mariánské Radčice

Dějiny Mariánských Radčic coby poutního místa jsou úzce spjaty s cisterciáckým klášteřem v blízkém Oseku, do jehož majetku spadaly. Poutní místo tvoří kostel Panny Marie Bolestné, ambit s šesti kaplemi, který kostel obklopuje, fara a hospodářská budova. Mariánské Radčice mají na svém kontě také dva unikáty – pravděpodobně se jedná o nejstarší poutní místo naší diecéze a Mariánské Radčice jakožto obec jsou jediné, které v oblasti mezi Bílinou a chem. kombinátem v Záluží přežily dobu intenzivní těžby hnědého uhlí.

■ Historie

Původní gotický kostel zde stál od 2. pol. 13. století a od počátku patřil oseckému klášteři. Když byly roku 1278 Čechy drancovány (a Osecký klášter vypálen) braniborskými vojsky, lidé z okolí a přecházející mniši se ukryli před pustošícími vojsky v tomto kostele. Braniborská vojska se místu vyhnula a osecký opat Theodorik dal roku 1280 na výraz vděčnosti za zázračnou záchranu vytvořit dřevěnou milostnou sochu Panny Marie, která byla vystavena v radčickém kostele. Úcta k soše se rychle šířila a věhlas místa dále vzrostl roku 1289, kdy papež Mikuláš IV. spojil s návštěvou tohoto místa čtyřicetidenní odpustky. Mariánské Radčice byly rovněž zázračně uchráněny v době husitské a ani později sem neproniklo protestantství. V těchto bouřlivých dobách však byla ztracena původní milostná socha, která byla nahrazena novou někdy v letech 1510–1520. Počet poutníků trvale vzrůstal; například roku 1716 zde přijalo svátosti 50 000 věřících a trvale zde působilo 4–5 cisterciáků z Oseka, kolem roku

1890 sem v poutní sezóně přišlo dokonce 150 000 věřících. Poutní místo patřilo k nejvyhledávanějším v severních Čechách, což vedlo roku 1859 ke změně názvu obce z původního Radčice, tj. osada Radkových, na „Mariánské Radčice“. Tradice poutí byla na určitou dobu přerušena v době Rudolfa II., za josefínských reforem a po roce 1945, ale po r. 1989 byla obnovena opatem Jindřichem Bernardem Thebesem. V současné době je duchovním správcem areálu R.D. Michael-Philipp Irmer a poutní mše se zde konají pravidelně každý 13. den v měsíci. (Hlavní pouť v letošním roce připadá na sobotu 14. září.) Zároveň také probíhá postupná rekonstrukce.

■ Barokní přestavba

Současná podoba poutního areálu je výsledkem přestavby z let 1692–1718 a je dílem architektů Jana Baptisty Matheye a Octavia Broggia. J. B. Mathey je autorem projektu kostela a boční kaple, po jeho smrti v díle pokračoval O. Broggio, který je mj. autorem fary, jež letos oslavila 300 let od svého dokončení.

Výsledný poutní areál dokáže pojmut velké množství poutníků, a také v sobě nese hlubokou mystickou symboliku. Kostel je obklopen čtyřmi křídly ambitu na pravoúhlém čtvercovém půdorysu, v jehož rozích se nacházejí kaple opět čtvercového půdorysu. Dvě další kaple jsou pak součástí chrámu. Těchto šest kaplí symbolizuje šest bolestí Panny Marie; bolest sedmá, největší, je symbolizována milostnou sochou Panny Marie. Ta byla oproti původnímu umístění na postranním oltáři přenesena na hlavní oltář, který byl papežem Klementem XI. povýšen na oltář privilegovaný.

Toto privilegium potvrdil r. 1858 i papež Pius IX. Kostel je dlouhý 63 kroků, neboť Panna Marie se podle tradice dožila 63 let. Ambity mají otevřené arkády, které nese 36 sloupů, a jejich stěny a stropy jsou zdobeny výjevy z mariánské legendy i z četných uzdravení díky zdejší milostné soše.

Socha sv. Jana Nepomuckého na západním parapetu mostku sem byla přemístěna ze zbořených Holešic a představuje jednu z mála dochovaných hmotných památek na tuto obec.

Jestlipak víte...

- Mariánské Radčice se také staly jakýmsi lapidáriem, útočištěm drobných sakrálních památek z obcí, které zanikly v době těžby. Naleznete je jak v ambitech, tak i na prostranství před farou a dalších místech.
- Sloup Nejsvětější Trojice při vstupu do areálu je z roku 1721 a pochází z dílny F. A. Kuena na objednávku Jana Jiřího Vojtěcha Geislera (dle původního opisu lat. nápisu na soklu; novější zdroje jej již mylně uvádějí jako autora). Sloup obklopují sochy světců Antonína Paduánského, Františka z Assisi, Jana Nepomuckého, Benedikta, Bernarda a Václava.

PhDr. Magdalena Dvořáková

Citované zdroje:

cirkev.cz
hrady.cz
Macek, J.: 950 let litoměřické kapituly. Kostelní Vydří, 2007.
pamatkovykatalog.cz

Přestože ambity restaurování teprve čeká, pohled na ně je dechberoucí.

Pastýřský list J. Em. Štěpána kardinála TROCHTY o kněžských a řeholních povoláních, napsaný ke dni světových modliteb za duchovní povolání, ale církevními úřady zabavený.

Draží věřící, milovaní bratři a sestry!

Dnešní neděli slavíme s celou Katolickou Církví světový den modliteb za povolání k duchovnímu stavu. Svátý Otec Pavel VI. projevil hned na začátku přání, aby se tyto dny, v nichž Církev Svátá prosí Pána za dar nových povolá-

Mám ale dojem, že křesťanští laici si jsou dosud málo vědomí, že jejich tajemná účast na Kristově královském kněžství (o němž učí sv. Petr - 1 Petr 2,9 - a Druhý Vatikánský Koncil) spočívá především v tom, že jejich rodiny a jejich křesťanský prožívaný prostředí je nepostradatelnou a živelnou půdou, do níž Bůh zasévá duchovní povolání, v níž tato pak klíčí, roste a dozrávají v bohatou žeň.

Je-li ale tato půda kamenitá, vyšchlá, udupaná, nebo plná plevele, žádnou úrodu od ní nemůžeme očekávat, i kdybychom tam zasé-

Dám vám několik příkladů:

Opuštěné farní osady se přestaly modlit

Mnoho našich farností je už dlouhá léta bez kněží. A to je vám dobře známo. Ale v kolika z nich se shromažďuje křesťanské společenství laiků před Svatostánkem k vroucí modlitbě, aby z jejího středu nějaký kněz vyšel? A přece všichni znají slova Pána: »Žeň je velká, ale dělníků je málo. Proste tedy Pána žní, aby On poslal dělníky na svou žeň!« (Mt. 9,37). Několikrát jsem byl už téměř roz-

VINICE PÁNĚ BEZ DĚLNÍKŮ

ní k řeholnímu a kněžskému stavu, nestaly jen nějakou povrchní, prázdnou církevní manifestací, ale aby dostaly vnitřní, duchovní náplň a praktický ráz. V těchto dnech by měl stoupat k nebi ze všech částí naší zeměkoule prosebný hlas upřímné a vytrvalé modlitby, spojené s kajícími skutky a praktickými obětmi. Kéž by tyto naše oběti a modlitby dosáhly od Božího milosrdenství, aby nám Pán poslal dostatek kandidátů ku kněžskému a duchovnímu stavu, aby je svou milostí podporoval a uchránil, dokud úplně nevyzrají.

Odpovědnost křesťanských laiků za kněžská povolání.

Současně bychom měli dnes ale všichni vážně zpytovat své svědomí, zda skutečně něco činíme ve prospěch těchto povolání ke kněžskému stavu, anebo zda snad nezapřičinujeme jejich ztrátu svým nepředloženým počínáním, svou lhostejností, nebo dokonce svým špatným příkladem. Tím bychom vlastně znemožňovali Bohu Všemohoucímu, aby vůbec nějaká povolání posílal a aby tato povolání se ujala.

Světový den modliteb za kněžská a duchovní povolání je totiž především záležitostí křesťanských laiků. Tím ovšem nechci ani zdaleka říci, že by při této příležitosti kněží a duchovní osoby byly zproštěny povinností modlit se a obětovat se za nová povolání a uvažovat o tom, jak pomoci těm, která vyrůstají v jejich okolí, aby se dobře ujala. Právě naopak; prosím o to co nejvroucněji.

vali ta nejvzácnější semena; - sám Ježíš Kristus nám to říká v podobství o rozsévání. A vskutku, žádný rozumný hospodář nebude zasévat do tak nepříznivé a nepřipravené půdy. Podobně i náš nebeský Hospodář nedává vzniknout vzácným povoláním k řeholnímu a kněžskému stavu v prostředí, které je tak nepříznivé, že by zničilo tato povolání dříve než by se mohla ujet, zapustit kořeny a vyžrát.

Příčiny nedostatku duchovních povolání

Dovolte proto, křesťanští laici, abych vám dnes řekl několik otevřených slov já, biskup této diecéze, která pociťuje největší nedostatek kněží v naší vlasti, a vysvětlil, proč právě zde kněžská povolání schází. S teologického hlediska je to nemožné, aby nejvyšší spravedlivý Bůh, který touží spasit všechny lidi a v každém Čase, nechtěl poslat i dnes lidem tolik kněžských a řeholních povolání, kolik je jich právě žijící generaci zapotřebí. Tím by přestal být Bohem spravedlivým a milosrdným. Je-li nám tedy jasno, že máme v našich zemích málo kněží a řeholníků, takže ani zdaleka nemohou dostačit na běžnou práci na vinici Páně, pak se musí nalézat důvod této krize ne u Boha, ale jen na naší straně. Krátce řečeno, my nevytváříme vhodné prostředí a půdu klimaticky připravenou, aby do ní nebeský Rozséváč mohl odpovědně svá povolání zasévat. V Čem spočívá konkrétně tato naše netečnost a nepřipravenost?

hodnut poslat nové kněze nejdříve na ty fary, z nichž v poslední době vyšel nějaký kněz; vždyť tyto živé křesťanské obce by si zasloužily víc než ostatní, aby jim kněz byl dán. Jak to má ale dopadnout s těmi farnostmi, které v tomto směru svou povinnost neplní?

Špatný příklad v rodinách

Další konkrétní případ neodpovědnosti tkví v mnohých našich rodinách. Vy, otče a matko, kteří snad ještě posíláte své děti do náboženství, vy se s nimi ale nikdy společně nemodlíte; Písmo sv. nebo nějaká katolická kniha je ve vaší rodině věcí neznámou; nikdy vás vaše děti nevidí přistupovat ke sv. zpovědi a ke sv. přijímání; při svém plánování budoucnosti vašich dětí si nepřejete ani uvažovat o možnosti duchovního povolání. Bylo by také naprosto zbytečné žádat od vás, abyste se dnes za kněž-

ČERVEN – SRPEN

ská a duchovní povolání modlili. Dokud nebudou odstraněny tyto překážky, není vlastně ani žádná účinná modlitba v tomto smyslu možná. Bůh by přece nemohl být tak zlomyslný, aby do vaší rodiny nějaké to budoucí kněžské nebo řeholní povolání poslal a přihlížel, jak vy je svou lhostejností a špatným příkladem zničíte, aby vás pak proto na věky potrestal. Bůh je náš milující Otec, a proto neposílá žádné povolání tam, kde s jistotou ví, že jeho zmaření by ještě zvýšilo tíhu hříchů a tedy i trestů za ně.

Farníci si kněží neváží a je opouštějí

Položme si ještě jednu otázku. Jak pečují u nás křesťanské obce o povolání, která již zde jsou? Chtěl bych v tomto ohledu poukázat alespoň na jedno nebezpečí. Moderní psychologie dnes vědecky potvrdila starou známou pravdu, že člověk se může považovat za člena nějaké společnosti jen do té míry, v jaké je mu dovoleno mít účast na životě a snažení společenského organismu. Vnucení osamělosti zde přivádí poněkud ku konci. Představte si tedy, že nějaký kněz, který obětoval svůj rodinný život, aby byl duchovním otcem celé křesťanské obce, místo duchovní rodiny nalezne jen farské příslušníky, kteří se drží od něj v uctivé vzdálenosti a snaží se, jak se říká, jej co nejméně vyrušovat; to značí: přijdou s ním do styku nanejvýš u příležitosti křtu, svatby a pohřbu. V takovém případě by to nebylo jen nadpřirozeným zázrakem, ale zázrakem zcela proti-přirozeným, kdyby takový kněz po svém desetiletém pobytu v takové zcela proti-přirozené osamělosti zůstal ještě normálním člověkem! Bůh ale nemá ve zvyku přeměňovat zázračně lidskou přirozenost, kterou On sám byl stvořil. Tak jako nevzkřísil Ábela, kterého Kain fyzicky odpravil, tak nebude ani zázračně zachraňovat žádné kněžské povolání, které společensky zničil osobní nezájem farní obce. Náleží ovšem také k umění být dnes u nás knězem: nenechat se vnutit do takovéto smrtelné společenské osamocení a, na druhé straně, nevyvolat si ji ani sám případným povýšením, nezdvořilým nebo i příliš úzkostlivým vystupováním.

Rozkvět povolání závisí od spolupráce kněží a laiků

Proto vás prosím, drazí křesťanští laici, v tento světový den modliteb za kněžská a řeholní povolání, nepřipustíte, aby vaši kněží zůstali společensky izolováni. Oni ve svém kněžském svěcení slíbili, že vás nepřestanu milovat a vy nezapomeňte, že i oni zůstávají lidmi a potřebují lidské sdílnosti a podpory, tak jako to každý z vás prožívá ve své vlastní rodině. Dejte jim pocítit, že s vaší pomocí mohou vždy počítat, právě tak jako vy se můžete vždy na ně spolehnout. Vytvořte kolem vašich kněží radostné společenství a podpořte jejich svaté povolání tím, že jim věnujete svou plnou křesťanskou důvěru. Nezapomeňte, že oni nesou často kříž mnohem těžší než vy, i když jsou zvyklí o tom nemluvit. Nakonec vás prosím, přispějte opět jako každým rokem, tak i k letošní sbírce na kněžský dorost; bude se konat příští neděli při všech bohoslužbách.

Jsem přesvědčen, že otázka povolání ku kněžskému a řeholnímu stavu může být zde vyřešena jen vašimi modlitbami a vaší obětavostí. Jen budete-li odhodláni k obětem, budete moci vytvořit ve svých rodinách a farních obcích ono prostředí vzájemné křesťanské lásky, důvěry a zbožnosti, ve kterém Bůh opět snadno povolání vzbudí. Bez kněží jste odsouzeni k jistému zániku. Prosím Pána Všemohoucího, aby vám dal sílu k tomuto velkému a nutnému vnitřnímu obrácení, abyste v tomto těžkém úkolu, který vám přítomná doba ukládá, nezklamali.

Prosím duchovní správce, aby vám pomáhali všemi přirozenými a nadpřirozenými prostředky, jimiž disponují; je to nejen ve vašem, ale i v jejich vlastním zájmu.

Já sám svěčuji do pomoci Boží všechno vaše podnikání ve vašich rodinách i ve farních osadách, provázím vás svými modlitbami a upřímně vám žehnám.

+ *Štěpán, kardinál TROCHTA,*
biskup litoměřický

[V Litoměřicích, dne 12. května 1973.]

Novou litoměřickou katedrálu začal budovat první biskup Maxmilián Rudolf Schleinitz, stavba však byla dokončena až za jeho nástupce Jaroslava Ignáce ze Šternberka. Ještě před jejím slavnostním vysvěcením, k němuž došlo 21. září 1681, byly do katedrály přineseny ostatky sv. Felixe, mučedníka z italského Sutri, které zajistil právě biskup Šternberk. Ke slavnostnímu uložení relikvií do katedrály, konkrétně na oltář sv. Václava, došlo 18. června 1679, tedy před 340 lety. Sv. Felix se pak stal spolu se sv. Viktorinem patronem diecéze a nyní jsou oba jejími spolupatrony.

S 20. červnem jsou spojena dvě výročí úmrtí. Před 260 lety zemřel v Hradišti sv. Hypolita u Znojma pátý litoměřický biskup Mořic Adolf Sachsen-Zeitz. Před pěti lety pak na Velehradě skonal jezuita Josef Cukr, věrný opatrovatel bohosudovské baziliky a iniciátor obnovy tamního biskupského gymnázia.

Před 30 lety se litoměřická diecéze po dlouhých 15 letech sedisvakance dočkala diecézního biskupa. 26. července 1989 jím byl jmenován tehdejší profesor morální teologie Josef Koukl, jehož biskupské svěcení se v katedrále konalo 27. srpna téhož roku. Ve zmíněných 15 letech uprázdňování biskupského stolce diecézi spravoval tehdejší kapitulní vikář a zároveň mladoboleslavský arciděkan Josef Hendrich. Jeho působení, postoje či vztah k vládnoucímu režimu dosud není zcela adekvátně objasněn, každopádně patří mezi postavy, na něž bychom v rámci dějin diecéze neměli zapomínat, a to i s ohledem na 25. výročí jeho úmrtí, které si připomeneme 9. července tohoto roku.

Toto kalendárium plní spíše roli nekrologia, ovšem opomenout další dvě výročí by bylo jistě chybné. 8. srpna si připomeneme 50 let od úmrtí dlouholetého kapitulního děkana a v letech 1938–1945 generálního vikáře litoměřické diecéze Franze Wagnera, který musel v roce 1946 odejít do Německa a žil v Bambergu, kde také zemřel a je pochován. Již 90 let pak 26. srpna uplyne od úmrtí Antonína Čecha, dlouholetého kancléře a generálního vikáře litoměřické diecéze, ale především jediného pomocného biskupa v jejích dějinách. Do této funkce byl ustanoven s ohledem na česko-německé nacionální pnutí po vzniku Československa, přičemž měl zastupovat sídelního biskupa Josefa Grosse, který byl německého původu, při pastoraci v českých farnostech.

Mgr. Martin Barus

Příběhy apoštolského vyznání víry

Že je Hospodin Bůh nazýván Otcem víme my křesťané především z Ježíšova vyjadřování se o Bohu. Ježíš téměř výlučně hovoří o Bohu jako o Otcí. A všechna jeho slova, kterými oslovuje nebeského Otce, jsou hluboce a dynamicky vztahová, kontaktní. Zcela výlučně je v jeho ústech Bůh Otcem jeho samotného – Syna Božího, ale i když Ježíš hovoří k lidem o „vašem nebeském Otcí“, z jeho slov přímo prýští nabídka živého, pečujícího vztahu Boha k lidem – jeho dětem. Než se ale dostaneme k Ježíšovu zvěstování nebeského Otce, podívejme se do Starého Zákona. I tam je pohled na Hospodina jako Otce velmi bohatý.

Ačkoli bychom mohli začít úplně ze široka, tedy od pohledu na Stvořitele člověka jako na jeho Otce a později na odvozování duchovního otcovství prarodčů od otcovství Hospodina, intenzivněji je tento pohled rozvíjen až v době Mojžíšově. Vezměme si na pomoc citát z Exodu, hned z počátku Hospodinova milostivého, osvobozujícího zásahu do dějin jeho národa. Hospodin Mojžíše poučuje, co bude třeba dělat, když bude faraón odporovat Jeho vůli. Pokud bude faraón stále odmítat propustit Izraelity, aby svobodně obětovali svému Bohu, samotný Hospodin pronese ústy Mojžíše k faraónovi výhrůžku, která však bude pro Izraelity naopak povzbuzením k synovské důvěře a odevzdanosti:

„Izrael je můj prvorozený syn. Vzkázal jsem ti: Propust' mého syna, aby mi sloužil. Ale ty jsi jej propustit odmítl. Za to zabiji tvého prvorozeného syna.“ Hrozba zní téměř jako vyhlášení pomsty, ale tato slova musíme číst v daném kontextu. Celý soubor Mojžíše s faraónem je vlastně soubor Hospodina se samozvaným božstvem Egypta. Faraón byl v náboženské víře starých Egypťanů vtěleným bohem Horem, vládcem pozemského světa a jeho prvorozený syn se stával pokračujícím vtělením tohoto božstva. Když faraón otec umřel, po smrti se v těchto představách sám stal božským otcem Hora – Usirevem, vládcem říše posmrtného života. Faraón se tedy považoval za boha a podle toho také se svým lidem jednal – byl jejich božským otcem. Podle toho však též jednal s jinými národy, které se stávaly náboženskými nepřáteli, pokud faraóna nepřijaly jako boha. V takovém případě s nimi mohl faraón jednat podle své libovůle, ovšem pokud se mu podařilo si je podmanit, protože byl přeci bohem pro veškerý pozemský svět a své odpůrce tedy mohl zcela legitimně ztrestat otroctvím či smrtí. Pokud tedy uvážíme tyto náboženské představy, už nám nebude tak zatěžko chápat Hospodinova slova soudu jako osvobozující vítězství nad samozvaným božstvem, které se ve

VĚŘÍM V BOHA OTCE –
BŮH JAKO OTEC IZRAELE
(BOŽÍHO LIDU)

faraónově postavě stává krutým a pyšným tyranem. Bůh zde tedy demonstruje svou převahu nad „bohem“ faraónem, soudí jeho nebetyčnou pychu a jeho ješitný útok na Boha pravého a živého, Stvořitele všech lidí. Pro nás je ale důležité, že Hospodin zde přirovnává svůj vztah k izraelskému národu ke vztahu vládce (faraóna) ke svému synu, následníku trůnu.

A nyní se podívejme na tento vztah Hospodina Otce Izraele, svého lidu, blíže. Opět samozřejmě pod zorným úhlem knih Mojžíšových. Když Hospodin posílá Mojžíše zpět do Egypta, aby se v Hospodinově jménu ujal zotročených Izraelitů a vyvedl je z říše zvůle a tyranie do svobody nové, Bohem dané země, říká Mojžíšovi: **„Dobře jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě. Slyšel jsem jeho úpění pro bezohlednost jeho poháněčů. Znam jeho bolesti. Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil z moci Egypta a vyvedl jej z oné země do země dobré a prostrorné, do země oplývající mlékem a medem ...“** Nejsou to slova dobrého, starostlivého, pečujícího Otce, který se nejen zajímá o své dítě, ale který mu věnuje veškerou svou pozornost a sílu, aby mu zajistil blaho a zdařilý, plný život? A Hospodin, Otec Izraelitů, nezůstává jen u slov útěchy, začíná jednat. Vkládá se plně do tohoto díla péče o svůj synovský národ. Velmi důrazně, zároveň však s božskou trpělivostí, předsévďuje faraóna, aby uznal Hospodinův otcovský nárok na svůj lid. Tedy, aby jej faraón propustil ze své zlovolné moci a přenechal ho jeho pravému božskému Otcí, který se o něj postará. Vždyť mu patří. Ne však jako otroci, kteří jsou chápáni

jako živé služebné nástroje v rukou svého pána, ale jako „synové“ (pod tímto označením jsou v patriarchálním starověku samozřejmě zahrnuti i „dcery“). Ti jsou sice vázáni poslušností ke svému moudrému a dobrému Otcí, ale tato poslušnost nezotročuje, naopak osvobozuje k plnému a zdařilému životu. Hospodin, Otec svého lidu, následně zajišťuje ochranu svých dětí před smrtí (anděl Zhubce). Daruje svobodu od pronásledovatelů (průchod mořem). Živí takřka „vlastnoručně“ svůj lid, když putuje pouštní nehostinnou krajinou (mana – pokrm z nebe). Uprostřed vyprahlé stepi nechává ze skály prýstit vodu, aby Jeho děti nehynuly žízní.

Zde však musíme uvážit i druhou stránku Božího otcovství. Je to stránka výchovná. A jak všichni dobře víme, výchova má vést k dospělosti, tedy k převzetí zodpovědnosti za svůj život. Tehdy teprve se člověk stává opravdu svobodným a zralým. A toto převzetí zodpovědnosti za svůj život vůbec není lehká a samozřejmá záležitost. Vyžaduje neutuchající boj proti sebestřednosti, sobectví, osobní ješitnosti a pýše. Sobec ani pyšný ješita není ani svobodný, ani vpravdě zodpovědný. Zralá zodpovědnost a svoboda patří nerozlučně k sobě. „Dělat si co chci“ je opakem zodpovědné svobody, vyjadřuje spíš otročení svým omezeným, často iracionálním emocím a chtíčům. A právě tato otcovská výchova k zodpovědnosti svých dětí vytváří neutuchající boj, jehož bitevní pole je výstižně a hluboce vyjádřeno neustálým „reptáním“ lidu. Právě toto reptání je výmluvným označením pro sobeckou, pyšnou duchovní lenost lidí, kteří chtějí raději žít v otroctví s „plnými hrnci“, než v důstojné svobodě, která však vyžaduje zodpovědnost za svá rozhodnutí a činy, zapojení, iniciativu, obětavost, trpělivost – a to přeci tolik bolí! A zde je Hospodin jako důsledný otec, který nechce mít ze svého syna nezralého ufnukaného sobce, ale dospělého, zralého člověka, který se mu teprve tehdy začíná podobat. Musí jednat rázně a nekompromisně. K tomuto tématu si přečtete příběhy Exodu a Numeri, které vypráví o putování pouští. Možná nás zarazí tvrdost Božích trestů vůči notoricky nespokojeným reptalům, vezmeme-li to však z hlediska cíle této tvrdé výchovy, totiž přivést člověka k pravému smyslu jeho života, což je „být podobný Bohu“, potom se už Hospodinovy tresty nejeví nijak pomstychtivě, ale spíše milosrdně. Není jině cesty, jak zachránit své děti před smrtí (když se odtrhnou od svého božského Otce), než použít i bolestné prostředky k dosažení cíle v tomto pohledu nepřijemné a tvrdé výchovy.

R.D. Mgr. Jiří Voleský

Ilustrace: Francesco Ubertini Bacchiacca, Sbíráni many (vytvořeno cca 1540–1555)

■ Jsem služebnice Páně, a jsem ráda!

V pátek 12. dubna 2019 začalo v Litoměřicích 54. diecézní setkání mládeže, na které nás už po jedenácté pozval náš otec biskup Jan Baxant. On sám nikdy nic takového nezažil, a tak byl jen rád, když se společně s námi všemi mohl zase pro jednou cítit mladý, jak několi-krát během setkání zmínil.

V každém případě iniciační událostí celého setkání byla mše svatá v kapli v Diecézním domě kardinála Trochty, kam se už v pátek navečer sjela první polovina účastníků. Mladých lidí se na mši sešlo tolik, že někteří museli stát. V evangeliu jsme slyšeli, jak farizeové chtějí Ježíše kamenovat, protože se prohlašuje za Božího syna. Kázání navázalo promluvou, ve které kaplan pro mládež českolipského vikariátu P. Pavel Morávek zmínil, jak je úžasné, že Ježíš, byť byl stejným člověkem jako my, mohl udílet největší Boží milost v odpuštění hříchů. Po duchovním pokrmu v podobě mše následoval pokrm pro tělo – vydatná večeře. Během ní už probíhalo první vzájemné sblížení účastníků.

Po večeři nastal oficiální seznamovací program. Přítomní byli rozděleni do skupin podle různých charakteristik, které je spojovaly, a hráli nejrůznější hry, počínaje Gordickým uzlem a konče Pantomimickou tichou poštou. Při tom se všichni nejen lépe poznali, ale i náramně bavili. Poté jsme se přesunuli do kostela sv. Ludmily, kde nás čekal snad nejsilnější zážitek celého večera a pro mne i celého setkání. Ústecká mládež si pro nás připravila křížovou cestu. Byla netradiční tým, že je přítomní absolvovali se zavázanýma očima. Každé zastavení provázela krátká zvuková, někdy i interaktivní scénka, což celý zážitek jen umocnilo. Po tomto vrcholném bodu pátečního programu následovaly klidnější aktivity v podobě přímluvné modlitby, adorace před Nejsvětější Svátostí nebo čajovny. Možnost jít dříve spát asi málokdo využil, jelikož se většina z nás těšila z příležitosti setkat se a popovídat si se známými, přáteli i novými lidmi. Čas do večerky v půlnoci se nám zdál krátký...

Druhý den začal budíčkem a snídaní, po které následoval úklid pokojů a rychlé balení věcí. Někteří stihli zajít na ranní modlitbu chval, která byla také v nabídce. Před devátou hodinou jsme se společně vydali do Kina Máj na dopolední program, který zahájilo velice originální přivítání všech vikariátů připravené našimi moderátory. Slovo na den pronesl otec biskup. Hovořil mimo jiné o tom, že máme být rádi služebnicí a služebnice Páně, tak jako Maria. Zároveň jsme měli tu čest přivítat mezi námi sestru Marii-Annu Linhartovou a její spolusestry voršilký. Vyprávěly nám o povolání k zasvěcenému životu, o své službě a o zkušenostech z misíí

v Mexiku. Součástí programu byly i diskuzní skupinky rozdělené podle ročníků narození, ve kterých se hledaly odpovědi na tři otázky týkající se volby různých životních povolání a rozdílů mezi nimi. Nakonec každá skupinka vyslala jednoho mluvčího, aby na pódiu představil ostatním závěry, ke kterým se v diskusi došlo. Pak proběhl reklamní blok, kde jsme dostali spoustu typů na různé akce. Dopolední program jsme uzavřeli modlitbou Anděl Páně.

Napsali jste...

Po obědě následovaly odpolední tematické skupinky a workshopy. Z jedenácti možností bylo hodně těžké si vybrat. Některé navázaly na hlavní téma setkání a hovořilo se v nich o různých životních cestách. Nejvíce mě ovšem zaujala skupinka Cagliero pojednávající o dobrovolnické službě v zahraničí, pro kterou si člověk musí projít ročním kurzem. Potom, ve chvíli volna, jsme mohli využít příležitost ke svátosti smíření v katedrále. Zde probíhal také ministrantský nácvik. V půl čtvrté započal zlatý hřeb celého setkání – pontifikální mše svatá celebrowaná otcem biskupem. Setkání bylo zakončeno poděkováním otci biskupovi, hostům i organizátorům, a pak už všichni dostali požehnání na cestu, se kterým se, naplnění novými zážitky, rozjeli zpět do svých domovů.

Eliška Stránská

■ Cena pro obyčejné lidi, kteří dělají neobyčejné věci – KŘESADLO

Dobrovolnické centrum, z.s. působí v Ústí nad Labem a v Ústeckém kraji již 20. rokem. Vytváří a poskytuje profesionální zázemí dobrovolníkům a propaguje dobrovolnictví jako přirozenou součást života. 17. rokem uděluje ocenění Křesadlo.

Křesadlo je pro nás i symbolem příběhu, za kterým je oceněný dobrovolník nebo dobrovolnice. Jedenkrát ročně udělíme ocenění dobrovolníkům z Ústeckého kraje, kteří věnují svůj volný čas různým dobrovolnickým činnostem. Smyslem udělování je ocenit dobrovolníky, poděkovat jim a šířit myšlenku dobrovolnictví do hlubšího povědomí veřejnosti.

...čas příběhů – 17. ročník akce KŘESADLO 2018...

Slavnostní večer a předání ocenění proběhlo v úterý 16. dubna 2019 v krásné atmosféře Hotelu a restaurantu Větruše v Ústí nad Labem. Záštitu nad akcí převzalo Informační centrum OSN v Praze, v čele s panem Michalem Brožou, který se akce osobně zúčastnil.

Jedním z předávajících byl také Mons. Mgr. Jan Baxant z Litoměřic. Ocenění Křesadlo od něj převzala Karolína Pohořalá, která působí jako dobrovolnice v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích.

Z 25 došlých nominací vybrala regionální hodnotící komise těchto 6 oceněných dobrovolníků:

Zdeňka Hrbková - působí jako dobrovolnice v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem.

Jiří Omaník - je autorem myšlenky a zakladatelem Dobrovolného pátracího týmu ČR.

Andrea Vaiglová - dochází za dětmi do Klokánku v Ústí nad Labem a v Teplicích.

Vlastimil Jura - 35 let se věnuje dětem a mladým lidem, pořádá tábory, vede chovatelský kroužek.

Markéta Zagrapanová - in memoriam - byla jednou ze zakladatelek spolku Nové háro, který pomáhá onkologickým pacientům - darováním vyrobených paruk z pravých vlasů.

Karolína Pohořalá - je dobrovolnicí v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích.

Na konci tohoto roku začnou přípravy na další ročník. Od prosince bude opět možné nominovat dobrovolníky z celého Ústeckého kraje. Nominaci může zaslat jednotlivec i zástupci organizace. V rámci předchozích ročníků nominovali příbuzní, přátelé, kolegové, koordinátoři dobrovolníků z organizací apod.

Křesadlo je pro dobrovolníky oceněním, ale také poděkování za jejich více než záslužnou a dobrovolnickou činnost.

Zpracovala: Bc. Jiřina Gasserová
Dobrovolnické centrum, z.s.,

www.dcul.cz

Zprávy z diecéze

Podpora bohoslovců litoměřické diecéze

V neděli 28. dubna 2019 navštívil generální vikář Mons. Martin Davídek farnosti Velké Bílovice a Moravský Žižkov v brněnské diecézi. Tamním farníkům se dostal do rukou výtisk časopisu Zdislava 1/2019, kde je v úvodu úvodní prosba o pomoc litoměřickému biskupovi s financováním studia bohoslovců pro litoměřickou diecézi. Rozhodli se tedy udělat sbírku a pozvali také zástupce litoměřické diecéze.

Foto: Dominik Faustus

Podpora bohoslovců je spojena s velikými Božími milostmi, a tak všem dárčům, kteří na ně přispívají, patří nejen veliké díky, ale i odměna, kterou má Bůh připravenou pro ty, kdo podporují rozkvět Božího království na zemi. Pokud by někdo chtěl přispět na bohoslovce litoměřické diecéze, přidáváme číslo účtu, které bylo zveřejněné v časopise Zdislava 1/2019: **1002148329/0800**, pod variabilním symbolem **91121**.

Skauti připomněli výročí kard. Trochty

V úterý 30. dubna 2019 se na litoměřickém hřbitově konal malý pietní akt k připomenutí 45. výročí úmrtí sedmnáctého litoměřického biskupa Štěpána Trochty. Akci pořádala organizace Junák - Český skaut, Oblast Přemysla Oráče, a pozvání přijali současný litoměřický biskup Mons. Jan Baxant a archivář litoměřického biskupství Mgr. Martin Barus. Účastníci si připomněli osobnost kardinála Trochty a jeho příznivý vztah ke skautingu.

Foto: Dominik Faustus

Studenti Biskupského gymnázia Varnsdorf navštívili litoměřického biskupa

Ve čtvrtek 2. května 2019 navštívili kvintán z Biskupského gymnázia Varnsdorf litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta. Do Litoměřic je doprovázeli jejich vyučující: Vladislava Krejčová a jáhen Jan Hedvík.

Foto: Vladislava Krejčová

Po prohlídce litoměřické katedrály se s nimi setkal generální vikář Mons. Martin Davídek a studenti shlédli České středohoří z věže litoměřické katedrály.

Oslava 300 let fary v Mariánských Radčicích

V sobotu 4. května 2019 proběhla v Mariánských Radčicích oslava 300 let trvání fary. Na tuto oslavu přijal, mezi jinými vzácnými hosty, pozvání i litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, který zde sloužil slavnostní mši svatou. Oslava byla také spojena s koncerty a bohatým kulturním programem.

Bířmování v Lounech

V neděli 5. května 2019 od 9 hodin udílel v děkanském kostele sv. Mikuláše v Lounech litoměřický biskup Mons. Jan Baxant svátost bířmování.

Foto: Jiří Vopálenký

(Další fotografie na straně 27)

Na 45. výročí úmrtí Štěpána kardinála Trochty vzlétlo 45 holubic

Dne 7. května 2019 se ve Valašské Polance konalo zasedání starostů Hornolidečska, kteří se na návrh starosty obce Francova Lhota Miroslava Brlicy rozhodli uctít památku svého rodáka Štěpána kardinála Trochty tím, že u příležitosti 45. výročí jeho úmrtí bude ze třiceti valašských vesnic do Litoměřic dovezeno a na znak úcty vypuštěno 45 holubic.

Foto: Martin Davídek

V prohlášení, které starostové podepsali, se mj. uvádí, že ve Valašském regionu je odkaz tohoto mučedníka

doby stále živý, vzpomíná se na něj modlitbami i při mších svatých, bylo vybudováno jeho muzeum, pořádají se kulturní akce, které nesou jeho jméno, a popularitě se těší také celoroční projekt „Chléb náš vezdejší“.

Foto: Martin Davídek

Vzpomínková akce se konala v sobotu 25. května 2019, kdy v dopoledních hodinách do Litoměřic přijela delegace poutníků z Hornolidečska. Za přítomnosti generálního vikáře Mons. Martina Davídka bylo vypuštěno z Dómského náměstí 45 poštovních holubic, které zpět na Valaško přiletěly ve večerních hodinách téhož dne.

Setkání litoměřického biskupa a místních duchovních s hejtmánem Ústeckého kraje

V pátek 10. května 2019 od 11 hodin proběhlo na krajském úřadě v Ústí nad Labem setkání hejtmana Ústeckého kraje Oldřicha Bubeníčka s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem a hejtmánem pozvanými kněžími působícími v ústeckém regionu. Při setkání byla diskutována různá témata, především ta, kde Ústecký kraj a regionální představitelé katolické církve spolupracují. Do této oblasti patří zejména sociální problematika a péče o kulturní památky.

Foto: Markéta Flochová

Setkání varhaníků litoměřické diecéze

V sobotu 11. května 2019 od 10 hodin proběhlo v Diecézním domě kardinála Trochty setkání varhaníků litoměřické diecéze pod vedením diecézního organologa a kampanologa Radka Rejška a jeho hosta, varhaníka Jana Otcovského. Přítomně přišel na setkání navštívit také generální vikář Mons. Martin Davídek.

Mezinárodní pouť smíření v Hejnicích 2019

Již od 90. let se v Hejnicích při Mezinárodní pouti smíření scházejí Němci, Poláci, Lužičtí Srbové a Češi. Bylo tomu stejně i letos dne 11. května 2019.

Spolu s kněžími ze všech zemí našeho euroregionu celebroul mši svatou Mons. Anton M. Otte, emeritní probošt Vyšehradské kapituly a reprezentant Ackermann-Gemeinde v Praze. Na dvě stě padesát poutníků se následně sešlo v klášteře, kde si nejen popovídali, ale i pochutnali na poutním guláši od místního kuchaře Tomáše Exnera.

Bířmování v Teplicích-Trnovanech

V neděli 26. května 2019 od 9.30 hodin udílel litoměřický biskup Mons. Jan Baxant svátost bířmování v Teplicích-Trnovanech. Litoměřický biskup tak zahájil sérii plánovaných bířmování ve farnostech před prázdninami. Tato bířmování se obvykle konají na konci velikonočního období, v blízkosti slavnosti Seslání Ducha svatého - Letnic. Při bířmování pak ten, kdo je bířmován, je pomazán svatým olejem (křížem) a slyší slova: "Přijmi pečeť daru Ducha svatého". Tímto okamžikem bířmovanec přijímá svátost křesťanské dospělosti (bířmování). Dále je disponován svědčit o Zmrtvýchvstalém Kristu a také o Kristově společenství, kterým je Církev. Duše toho, kdo přijal svátost bířmování, tak získává novou kvalitu.

(Fotografie na straně 27)

Slavnostní předávání maturitního vysvědčení absolventům Biskupského gymnázia v Bohosudově

Ve čtvrtek 30. května 2019 slavnostně předal litoměřický biskup v Bazilice Panny Marie Bolestné v Bohosudově maturitní vysvědčení absolventům bohosudovského biskupského gymnázia.

Foto: Petr Macek (Člověk a víra)

Všem absolventům přejeme mnoho úspěchů a Božího požehnání na další životní cestě.

Hlavní poutní den ke sv. Zdislavě v Jablonném v Podještědí

V sobotu 1. června 2019 proběhl v Bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí hlavní poutní den, během kterého se zde konalo hned několik mší. První byla sloužena již v 7 hodin ráno u oltáře svaté paní Zdislavy strážcem jejího hrobu P. Pavlem Mayerem OP. Diecézní mši svatou sloužil v 9 hodin generální vikář Mons. Martin Davídek a v 11 hodin pak hlavní mši svatou litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Odpoledne celebroul mši svatou ve 14 hodin P. Metoděj Němec OP. Od 15 hodin se v bazilice konaly slavnostní nešpory před vystavenou Nejsvětější Svátostí a celý poutní den byl zakončen v 17 hodin koncertem. V průběhu dne navštívilo baziliku v Jablonném v Podještědí velké množství poutníků a nechyběl mezi nimi ani

hejtman Libereckého kraje Martin Půta, neboť Svatá Zdislava je mj. patronkou Libereckého kraje. Poutníci mohli na místě vyprosit milosti nejen pro litoměřickou diecézi, rodiny, Liberecký kraj, ale i pro své osobní záležitosti. Aby pouť přinesla hojné duchovní plody, otcové dominikáni zajistili zpovědní službu, za kterou jim patří speciální poděkování.

Foto: Pavl Zatecký

Pro rok 2020 připravuje dominikánská komunita v Jablonném celoroční program u příležitosti 800. výročí narození sv. paní Zdislavy.

Udílení svátosti bířmování v bazilice Všech svatých v České Lípě

V neděli 2. června 2019 od 10 hodin udílel litoměřický biskup Mons. Jan Baxant svátost bířmování v bazilice Všech svatých v České Lípě. V letošním roce byli mezi bířmovanci, kromě mladých lidí, i křesťané vyššího věku, kteří dosud svátost bířmování nepřijali. Českolipská bazilika je již několik let tradičním místem, kde v blízkosti slavnosti Seslání Ducha svatého (Letnic) litoměřický biskup udílí svátost křesťanské dospělosti.

(Fotografie na straně 27)

Zemřel R.D. Jaroslav Vyterna

V úterý 4. června 2019 ve večerních hodinách zemřel v Charitním domově ve Staré Boleslavi ve věku 91 let emeritní probošt mělnický a jeden z bývalých blízkých spolupracovníků Štěpána kardinála Trochty R.D. Jaroslav Vyterna.

Jaroslav Vyterna byl tajně vysvěcen na kněze 4. srpna 1954 v kostele sv. Václava v Kladně. Jako kněz působil v litoměřické diecézi (1992–2002) v Mělníce. Pohřeb emeritního mělnického probošta R.D. Jaroslava Vyterna se konal ve čtvrtek 13. června 2019 od 15 hodin v proboštském chrámu sv. Petra a Pavla v Mělníce. Hlavním celebrantem byl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Po zádušní mši bylo tělo zesnulého převezeno na mělnický hřbitov sv. Václava na Pražské ulici, kde bylo uloženo do hrobky mělnických proboštů. Ať mu dá Pán, který jej povolal k sobě, svou věčnou odměnu. R.I.P.

Bířmování v Jablonci nad Nisou

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant udílel v sobotu 8. června 2019 svátost bířmování v děkanském kos-

tele Nejsvětějšího Srdce Páně v Jablonci nad Nisou.

(Fotografie na straně 27)

Bířmování v Příchovicích

V neděli 9. června 2019, v den kdy církve slaví slavnost Seslání Ducha svatého, udílel při mši svaté litoměřický biskup Mons. Jan Baxant v Příchovicích svátost křesťanské dospělosti - bířmování. Tuto svátost zde přijalo přes dvě desítky mladých křesťanů. Po obřadu byli všichni přítomní pozváni k venkovní hodovní tabuli na oběd a odpoledne pak pokračovalo v kostele sv. Víta divadelním představením.

(Fotografie na straně 2 a 27)

Filipíny a Litoměřice slavily filipínskou nezávislost

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant přijal pozvání filipínského velvyslance na oslavu 121. výročí nezávislosti Filipín. Ve středu 12. června 2019 od 14 hodin navštívil spolu s generálním vikářem Mons. Martinem Davidkem a delegací z města Litoměřic pražský hotel Hilton, kde se konala oslava filipínské nezávislosti. Mezi Filipínami

Foto: archiv biskupství

a Litoměřicemi existuje úzká provázanost, ačkoliv je dělí velký geografický prostor. V Litoměřicích žil středoškolský profesor Ferdinand Blumentritt (1853–1913), který byl autorem článků a knih o Filipínách. Blumentritt je znám pro své blízké přátelství s filipínským národním hrdinou dr. José Rizalem. Do Litoměřic každoročně zavítá řada Filipinců, kteří se chodí poklonit k Rizalově bustě na litoměřických parkánech. Busta je darem filipínské vlády městu Litoměřice.

Zemřel pan Tomáš Abert

V neděli 16. června 2019 zemřel ve věku 53 let dlouholetý pracovník litoměřického biskupství pan Tomáš Abert. Jako správce budov a řidič byl zaměstnancem biskupství téměř 25 let.

Poslední rozloučení se konalo v pondělí 24. června 2019 v 11.00 hodin ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Žitenicích. Děkujeme za jeho dlouholetou službu pro Boží království zde na zemi, ať mu nyní Pán odmění Božím královstvím na věčnosti. V modlitbě vzpomínají zaměstnanci biskupství. R.I.P.

(Redakce)

Spolupráce s německou Charitou je velkým přínosem

Od pondělí 8. dubna se v Domově na Dómském pahorku konal dvoudenní odborný seminář na téma „Dementia v ošetrovatelství“. Zúčastnili se ho pracovníci z litoměřické i drážďanské diecéze.

Pro posluchače byla připravena přednáška o Alzheimerově chorobě, která byla doplněna i několika praktickými cvičeními. Účastníci si mohli prohlédnout prostory Domova sv. Zdislavy v Litoměřicích, který se stará zejména o lidi s touto nemocí. Dále byla pro zájemce připravena prohlídka Domova na Dómském pahorku, který v loňském roce získal ocenění 5 hvězd za kvalitu.

„Česko-německý seminář se koná každoročně. Další ročník se odehraje v Německu. Spolupráce je velmi přínosná pro obě strany. Můžeme si vyměňovat zkušenosti a znalosti, a tím naše služby i nadále zlepšovat,“ uvedla ředitelka Diecézní charity v Litoměřicích Růžena Kavková.

Jako doprovodný program byla připravena návštěva výstavy Kříšťalový dotek. Na rozloučenou účastníkům semináře zazpíval sbor Pahorek několik lidových písní a na klavír zahrála nejstarší obyvatelka Domova, paní Vlasta Šumová (102 let).

Eva Hadašová

Sociální automobil bude jezdit po celém Liberecku

První sociální automobil nyní náleží Charitní ošetrovatelské a pečovatelské službě Liberec, kterou provozuje Diecézní charita Litoměřice. Vozidlo bude jezdit na celém území Liberecka i Frýdlantského výběžku.

Klíčky od vozu převzala od zástupkyně reklamní agentury paní Marcey Maruškové ředitelka Diecézní charity Litoměřice Růžena Kavková, která je následně předala vedoucí střediska v Liberci Zdeňka Černé.

Sociální automobil je projektem reklamní agentury Kompakt Poďěbrady s.r.o., fungující již od roku 1997. Princip je založený na zakoupení reklamní plochy na sociálním vozidle. Tímto příspěvkem si zúčastnění zajišťují zviditelnění své podnikatelské činnosti a zároveň prospějí dobré věci.

„Velice si vážíme všech, kteří se podíleli na našem sociálním voze. Moc nám pomůže a ihned zítra vyrazí do světa. Situace v našem vozovém parku není dobrá. Vzhledem k tomu, že naše práce se odehrává v terénu, je vozidel stále nedostatek a naše pracovníce využívají k výkonu práce soukromá vozidla. Spokojenost, zdraví našich pacientů a klientů je pro nás všechny prioritou a smyslem naší práce, proto moc děkujeme za Vaši podporu v naší činnosti,“ nešetřila slovy díky vedoucí Charitní pečovatelské služby Bc. Zdeňka Černá, DiS.

Eva Hadašová

Slavnostní otevření rekonstruovaných prostor Oblastní charity Most

Po více než roční rekonstrukci budovy bývalé školky v ulici Františka Malíka byly tyto prostory dne 16. května 2019 slavnostně otevřeny.

V rámci rekonstrukce došlo k zateplení budovy, přebudování sociálního zařízení, výměně oken, dveří a podlah. Částečně také došlo k přestavbě vnitřních prostor, aby budova splňovala požadavky na poskytování sociálních služeb. Budova bude sloužit především jako zázemí pro poskytování sociálních služeb, které v Mostě Oblastní charita poskytuje.

Zázemí zde našli pracovníci pečovatelské služby, osobní asistence, terénní pracovníci preventivních služeb a také odborné poradny včetně protidluhového poradenství. Budova také poskytne zázemí pro část administrativních pracovníků a navíc se v ní budou realizovat vzdělávací programy pro všechny zaměstnance charity.

Celkově stála rekonstrukce objektu včetně odkupu budovy a nákupu vnitřního vybavení cca 10 mil. Největší část peněz pocházela ze strukturálních fondů EU prostřednictvím programu IROP. Významnými dárci byly také nadace německé katolické církve Renovabis a Ústecký kraj prostřednictvím Fondu Ústeckého kraje.

Slavnostního otevření budovy se zúčastnila řada významných hostů. Hlavním hostem byl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, který na závěr akce budovu slavnostně požehnal. Dále byly přítomni: náměstkyně primátora Ing. Markéta Stará, ředitel Agentury pro sociální začleňování (úřad vlády) Mgr. David Beňák, vedoucí odboru sociálních věcí KU Ing. Petra Lafková, ředitelka diecézní charity Růžena Kavková, starostové a starostky několika okolních obcí, zástupci spřátelených organizací ze sousedního Německa a řada dalších.

Slavnostní otevření bylo zpestřeno hudebním vystoupením skupiny pedagogů Základní umělecké školy F. L. Gassmana. O pohoštění se postarali pedagogové a studenti Bukaschool z Mostu. Jednalo se po všech stránkách o příjemné setkání, které bude povzbuzením do další jistě náročné práce v sociální oblasti.

Text: Mgr. Petr Fadrhons

Foto: Radek Chmel

Zdroj: www.charitamost.cz

Dětský den v Komunitním centru Janov

Dne 30. května proběhla v Komunitním centru Janov akce „Den dětí“, kdy na zahradu komunitního centra zavítal cirkus. Děti přivítali rozverní klauni, ladní artisté a provazochodci, kouzelník se zvířátky,

Kolombína s Pierotem, mimové, vousatá dáma a neohrožený krotitel divé zvěře.

Každý z cirkusu měl pro děti připravenou jinou atrakci, děti si tedy například zasoutěžily ve skoku v pytli, házely kroužky na cíl, pantomimicky představovaly vylosované zvíře, kreslily a vyráběly. Při vstupu dostal každý balónek a za každou aktivitu malou sladkost nebo jinou odměnu. Na závěr povedeného dne si každý u táboráku opekl buřtík.

Akce se zúčastnilo celkem 55 dětí ze sociálních služeb a z nízkoprahového zařízení pro děti a mládež.

Jana Helebrantová

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

Elias Vella

Momentky z mých cest

Sto příběhů z různých koutů světa ukazuje lidskou tvář a smysl pro humor maltského kněze a známé ho duchovního vůdce Eliase Velly. Čtenáře čeká trochu „jiný Vella“, než jakého znají z přednášek a seminářů. Zábavné i dramatické příběhy a veselé příhody, které se skutečně staly, vykouzlí na tváři čtenářů nejeden úsměv.

200 stran, brožovaná, 269 Kč

Jaroslav Brož

Velebí má duše Hospodina

Modleme se s Marií

Jednou z nejkrásnějších modliteb v Bibli je Magnificat – chvalo zpěv „Velebí má duše Hospodina“. Maria jej podle Lukášova podání (Lk 1, 46–55) zazpívala před narozením svého syna při návštěvě u své příbuzné Alžběty. Západní církvev jej zařadila do večerních modliteb (nešpor), východní církvev se jej modlí ráno. Knička Jaroslava Brože odhaluje hloubku i prostou krásu této modlitby. Maria nás učí životu v úzkém spojení s Ježíšem. Knička poslouží k prohloubení duchovního života a modlitby jednotlivců i společenství.

64 stran, brožovaná, 99 Kč

Magdaléna Rusiňáková

Raději smrt než hřích

Příběh Anky Kolesárové

Anka Kolesárová (1928–1944), mučednice čistoty a první blahoslavená Slovenka, která nebyla řeholnicí, se na sklonku druhé světové války stala obětí válečného zločinu, jež na ní spáchal voják Rudé armády. Příběh jako ona zažily desítky lidí u nás. . . Rudá armáda postupuje koncem války na západ. Je čeho se obávat, a tak se rodina Kolesárová ukrývá ve sklepě. Jeden z rudoarmejců si při prohlídce sklepa krásnou šestnáctiletou dívku vyhlédne a přikáže jí, aby šla s ním. Když nechce, řekne jí, že buď půjde a vyspí se s ním, anebo že ji zabije. A tak se i stane. Když se mu odmítne podvolit, dovolí jí krátké rozloučení s tatínkem a zastřílí ji.

128 stran, brožovaná, 199 Kč

Agostino Casaroli, Jaroslav Šebek

Papež Pavel VI.

Život a působení papeže Pavla VI. (1897–1978) by měl znát každý, kdo chce dobře porozumět církvi v dnešním světě. Pavel VI. vedl církev v obtížné době plné proměn. Zažil dvě světové války. Dovedl do úspěšného konce Druhý vatikánský koncil. Vyrovnával se s revoluční atmosférou 60. let a o několik let později s fenoménem terorismu. Sepsal nádherné vyznání víry (Krédo Božího lidu) i kontroverzně přijímanou encykliku (Humanae vitae). Otevíral se ekumenickým snahám, rozvíjel mezináboženský dialog a cíle komunikoval se světovými lidry i s OSN. Záleželo mu na pronásledovaných křesťanech v zemích za železnou oponou, kvůli čemuž volil mnohdy riskantní postupy. Ze srdce miloval našeho kardinála Josefa Berana. Historická črta Jaroslava Šebka a vzpomínky Agostina Casaroliho přibližují i jeho osobní vlastnosti. Jak řekl papež František: „Velikost Pavla VI. září v jeho pokoře.“

84 stran, brožovaná, 169 Kč

■ Nešpory v katedrále, Litoměřice, každou neděli

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin.

Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

■ Koncert, Sobotka, 30. června 2019

Kostel sv. Maří Magdalské, 17.00 hodin. Koncert v rámci 63. Šrámkově Sobotce, Francouzský dialog flétny a harfy.

■ Poutní mše svatá s německými rodáky a přáteli, Hejnice, 2. července 2019

Bazilika Navštívení Panny Marie, 10.30 hodin.

Mariánská slavnost, oslavuje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant

■ Nikodémova noc, Raspenava, 5. července 2019

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).

www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

■ Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 5. července 2019

Kláštérní kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.

■ Mariánská poutní mše svatá, Mcely, 6. července 2019

Kostel sv. Václava, 10.00 hodin.

Mcelská mariánská pouť s návratem sošky Panny Marie do kostela sv. Václava.

Hlavní celebrant: generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Daviděk

■ Koncert, Hejnice, 6. července 2019

Kostel Navštívení Panny Marie, 15.30 hodin. Varhanní koncert, účinkuje prof. Josef Popelka.

■ Mariánská slavnost, Křešice, 7. července 2019

Kostel sv. Matouše, 12.00 hodin.

Poutní mše svatá, oslavuje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant

■ Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. července 2019

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

■ Koncert, Česká Kamenice, 14. července 2019

Kostel sv. Jakuba st., 17.00 hodin. Letní hudební slavnosti Antonína Dvořáka, kytarový recitál Lubomíra Brabce.

■ Koncert, Česká Kamenice, 15. července 2019

Kostel sv. Jakuba st., 17.00 hodin. Letní hudební slavnosti Antonína Dvořáka. Účinkují Jan Adamus - hoboj, anglický roh, Linda Sítková - varhany a České filharmonické kvarteto.

■ Koncert, Děčín I, 17. července 2019

Kostel Povýšení sv. Kříže, 18.00 hodin. Účinkuje Žestový kvintet HHS a PČR a Linda Sítková - varhany.

■ Koncert, Hejnice, 20. července 2019

Kostel Navštívení Panny Marie, 15.30 hodin. Varhanní koncert, účinkuje Jan Kalfus.

■ Nikodémova noc, Raspenava, 2. srpna 2019

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).

www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

■ Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 2. srpna 2019

Kláštérní kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin.

Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.

■ **290. výročí posvěcení baziliky, Jablonné v Podještědí, 4. srpna 2019**

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin.

Slavnostní mše svatá k 290. výročí posvěcení baziliky, hlavní celebrant: generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Davídek

■ **Koncert, Hejnice, 10. srpna 2019**

Kostel Navštívení Panny Marie, 15.30 hodin. Varhanní koncert, účinkuje Stefan Kames - SRN.

■ **Instalace nového děkana, Most, 11. srpna 2019**

Kostel sv. Václava, 10.00 hodin.

Slavnostní mše svatá s instalací nového děkana P. Mgr. Ing. Leo GALLASE, Ph.D., O.Cr. Instaluje generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Davídek.

■ **Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. srpna 2019**

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

■ **Koncert, Děčín, 20. srpna 2019**

Kostel Povýšení svatého kříže, 18.00 hodin. Český varhanní festival, účinkuje Vladimír Roubal.

■ **Koncert, Hejnice, 31. srpna 2019**

Kostel Navštívení Panny Marie, 15.30 hodin. Varhanní koncert, účinkuje Ivana Michalovičová.

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE
Brno, výstaviště BVV 10.-14. července 2019

CERVENEC 2019 V TELEVIZI NOE

Rožnovské slavnosti 2019 Přímé přenosy ze 40. ročníku Mezinárodního folklorního festivalu v Rožnově pod Radhoštěm 5. - 7. července	Katolická charismatická konference 2019 Přímé přenosy bohoslužeb z brněnského výstaviště 10. - 14. července
--	---

Společenství z Křešic u Litoměřic spolu s místním duchovním správcem P. Jaroslavem Střížem zve všechny, kdo chtějí adorovat a prožívat mariánsky laděný modlitební program na **pravidelné sobotní celonoční adorace**, které se konají **každou sobotu od 19.30 do ranních hodin** v křešickém kostele sv. Matouše.

Do Křešic existuje, kromě příjezdu po silnici, také dobré vlakové spojení.

Novinky nakladatelství Refugium:

Novéna se svatou Marií Krescencií patronkou zdařilého jednání a povzbudivého slova

Františkánka z jihozápadního Bavorska – kam po druhé světové válce přišli vyhnaní obyvatelé z Jablonce nad Nisou – Marie Krescencie Hössová (1682–1744), svatořečená v roce 2001 Janem Pavlem II., je patronkou věcného jednání a milého slova. Je ochránkyní všech způsobů komunikace, také v elektronické podobě: vzýváme ji, abychom se uměli dobře, stručně a pravdivě vyjadřovat s vědomím, že zjijeme každý okamžik v Boží přítomnosti. Celý život zakoušela tíživé bolesti zubů a hlavy: i v tom je nám blízkou průvodkyní.

Publikace číslo: 511

Ediční řada: Hlas Velehradu 71

Popis: Brožovaná, 32 stran, 10,5 x 14,5 cm, 0,030 kg

Rok vydání: 2019

ISBN: 978-80-7412-322-1

Cena: 35 Kč

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

Objednávky: objednavky@paulinky.cz

Jungmannovo náměstí 18

110 00 Praha 1

Tel.: 224 818 757

Kapesní diář na rok 2020 s liturgickým kalendářem

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antífona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka.

Brož., 144 s., 95 Kč

Liturgický kalendář na rok 2020

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

Brož., 64 s., 55 Kč

Silvano Fausti

Nad evangeliem podle Marka

Kniha italského jezuita Silvana Faustiho je plodem dvacetileté zkušenosti s hlášením evangelia. Jejím záměrem je pomocí čtenářů proniknout do tajemství Slova, jež se stalo tělem, a tak vstoupit do hlubšího dialogu s Ježíšem Kristem. Autor vychází ze skutečnosti, že evangelia nejsou v první řadě spisy pro exegety, nýbrž vyprávěné vzpomínky určené ke slavení vlastní víry a k jejímu předávání druhým. Proto na jedné straně kladě důraz na odbornost, ale na straně druhé nepostrádá pochopitelnost a živost, která zve nejen k četbě, ale i k přemýšlení a k žití rozjímaného slova. V jeho přístupu se spojují životní zkušenosti s poctivým bádáním a přesný výklad s jednoduchým jazykem v ustavičném dialogu mezi moderností a tradicí.

3. dotisk, váz., 480 s., 495 Kč

Diego J. Farres

Deset doporučení papeže Františka kněžím

Autor předkládá velmi přístupnou formou deset doporučení, která současný papež dává všem kněžím. Hojně cituje Františkovy promluvy (i z dob před papežskou volbou) a jednotlivé úvahy vhodně doplňuje o vlastní zkušenosti s J. M. Bergogliem.

Brož., 112 s., 145 Kč

Henry J. M. Nouwen

Návrat ztraceného syna

Roku 1983 Nouwen poprvé zahlédl reprodukcí slavného Rembrandtova obrazu, na němž otec objímá mamotratného syna. Výjev ho naprosto uchvátil... Záhy se mu naskytla příležitost odjet do Petrohradu a strávit pár dní v tichu před originálem. Jednotlivé postavy na obraze k němu promlouvaly tak mocně, že o nich musel rozjímat po mnoho dalších let. Postupně se našel v obou synech, přičemž ale zjistil, že „ztracenější“ je ten starší, ačkoli se nikdy nevzdálil z otcova domu. A nakonec největší výzvou bylo pro autora povolání stát se milosrdným otcem, který už neřeší sebe, ale má otevřené srdce i náruč pro všechny „ztracené“. Kniha vychází v novém překladu Kateřiny Lachmanové, která knihu doporučuje jako výbornou pomůcku pro duchovní obnovy a exercicie.

Brož., 200 s., 229 Kč

PROGRAM POUTÍ 2019
Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislava
Jablonné v Podještědí
www.zdislava.cz

SVATÁ ZDISLAVA
 PATRONKA RODIN
 BAZILIKA SV. VAVŘINCE A SV. ZDISLAVY
 JABLONNÉ V PODJEŠTĚDÍ
PROGRAM POUTÍ 2019

1. 5. úterý - Zahájení poutní sezóny
 Prof' Albi ke svatě Zdislavě
 18:00 Mše svatá v bazilice - P. Jan Lichčí Farnost CP
 19:30 Hudební vystoupení v bazilice - Mladá muzika "30 let poutí Zdislavě"
 21:00 Přehlídka za oděvy v bazilice - Sblížení zbláznělosti

24. 5. pátek - Tři králové
 7:00 Mše svatá v bazilice
 8:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša
 12:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša

1. 6. sobota - Hlavní poutí
 ke svatě Zdislavě
 7:00 Mše svatá v bazilice - P. Jan Lichčí Farnost CP
 8:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP
 9:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP
 10:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP
 11:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP
 12:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP

4. 6. neděle - Mše svatá svatě Zdislavě
 10:00 Mše svatá v bazilice - P. Jan Lichčí Farnost CP
 11:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP
 12:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP

11. 6. neděle - Mše svatá svatě Zdislavě
 10:00 Mše svatá v bazilice - P. Jan Lichčí Farnost CP
 11:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP
 12:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP

18. 6. neděle - Mše svatá svatě Zdislavě
 10:00 Mše svatá v bazilice - P. Jan Lichčí Farnost CP
 11:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP
 12:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP

25. 6. neděle - Mše svatá svatě Zdislavě
 10:00 Mše svatá v bazilice - P. Jan Lichčí Farnost CP
 11:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP
 12:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP

2. 7. neděle - Mše svatá svatě Zdislavě
 10:00 Mše svatá v bazilice - P. Jan Lichčí Farnost CP
 11:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP
 12:00 Mše svatá v kapli sv. Mikuláša - P. Jan Lichčí Farnost CP

IV. ročník DNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ
5. července 2019 od 11 hodin
Domov sv. Máří Magdaleny, Jiřetín pod Jedlovou

Domov sv. Máří Magdaleny v Jiřetíně pod Jedlovou
 Vás co nejduševněji zveme
 IV. ročník
DNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ
 dne 5. 7. 2019 od 11:00 hod.
 Alice se korá pod záštitou hejtmána Ústeckého kraje a starosty obce
 Jiřetín pod Jedlovou.

Pro návštěvníky je připraven bohatý program:

- Likázní techniky sloček S2S - Policie ČR, Ceblní správa ČR, dobrovolní hasiči, Jediná skupina Městské policie Mladého města Prahy, výcvik služebních psů, CITES
- Barmanství show - ambassador pro Aperol Spritz Mladost Dvořák
- Spolek přátel slukových záloh
- Letní muzikování
- Kinematograf
- Hudba k tanci i poslechu
- Soutěže pro děti
- Občerstvení

POUŤ MLÁDEŽE LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE DO SVATÉ ZEMĚ?

Milí mladí přátelé, protože jsme po letošní pouti mládeže do Říma zaznamenali velký zájem o další podobné putování, rozhodli jsme se uspořádat příští jaro (nejpozději 17.- 25. 4. 2020) pouť mládeže litoměřické diecéze do Svaté země (Palestiny a Izraele). Abychom měli přibližný odhad, jestli se do plánování takové akce můžeme pustit, potřebujeme znát Váš skutečný zájem.

Více informací na: www.dcmli.cz

Proto Vás prosíme, pokud za těchto podmínek opravdu chcete na pouť do Svaté země společně s námi vyrazit, napište nám e-mail na: dcm@dltm.cz. Můžeme nám také napsat, jakou asi částku byste byli ochotni zaplatit. Pokud se nám do 15. 8. 2019 seje alespoň 40 vážných zájemců z naší diecéze ve věku od 15 do 30 let, pouť se pokusíme uskutečnit.

BAROKNÍ LIBEREC
Kostel Nalezení svatého Kříže a mariánský sloup

Zahrada s kostelem otevřena od dubna do října
 (každou středu - 14-18 hod, sobotu 10-16 hod.)

Barokní Liberec

Kostel Nalezení svatého Kříže a mariánský sloup

Cestování bez hranic po celá staletí k rozjímání.

Přijďte se o název výstavy dozvědět
 VÝSTAVA SM. ČESLAVY OP J. TALAFANTOVÉ
 od 27. června do 1. září 2019
Galerie TEMPL, Mladá Boleslav

VÝSTAVA SM. ČESLAVY OP J. TALAFANTOVÉ
od 27. června do 1. září 2019
Galerie TEMPL, Mladá Boleslav

BOŽÍM SVĚTLEM PROTI TMĚM
BOJUJ, I KDYŽ STOJÍŠ SÁM
 SM. ČESLAVA OP JAMA TALAFANTOVÁ

Vernisáž výstavy
 se koná 26. června v 17 hodin
 Výstava potrvá od 27. června do 1. září 2019
 Otevřeno úterý - neděle 9 - 12, 13 - 16 hodin

Galerie Templ, Krajská 102,
 293 01 Mladá Boleslav

Z dláče

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

- 2. 7. 10:30 - 14:30 hod. Pouť smíření, Hejnice
- 4. 7. - 7. 7. ČBK Velehrad
- 4. 7. 10:00 - 11:00 hod. Konzistoř, Litoměřice
- 7. 7. 12:00 - 14:00 hod. Mariánská slavnost, Křešice
- 8. 7. 12:00 - 14:00 hod. Setkání s německými přáteli
- 14. 7. 10:00 - 14:00 hod. Biřmování v Jablonném v Podještědí
- 21. 7. 10:00 - 14:00 hod. Biřmování v Rožďalovicích
- 10. 8. 08:45 - 15:00 hod. Setkání biskupů při pouti, Vavříneček, Chodsko
- 15. 9. 10:00 - 14:00 hod. Bohoslužba při 100. výročí kostela, Hanychov
- 25. 9. 17:00 - 20:00 hod. Misie OFM, požehnání misionářům, Mojzír
- 28. 9. - 29. 9. Stará Boleslav

Mons. Martina Davidka, generálního vikáře

- 2. 7. 18:00 - 19:00 hod. Bohoslužba v kapli na Hrádku, Velké Žernoseky
- 4. 7. 10:00 - 11:00 hod. Konzistoř, Litoměřice
- 6. 7. 10:00 - 11:00 hod. Pouť, Mčely
- 7. 7. 12:00 - 15:00 hod. Pouť, Křešice u Litoměřic
- 7. 7. 16:00 - 17:00 hod. Pouť, Chotěšov
- 4. 8. 10:00 - 14:00 hod. 290. výročí posvěcení baziliky, Jablonné v Podještědí
- 11. 8. 10:00 - 15:00 hod. Instalace nového děkana, Most
- 8. 9. 10:30 - 14:30 hod. Pouť, Třebenice

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2019 vychází pět čísel
- cena 1 ks je 30 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti. Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze
Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).
Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davidek (davidek@dltm.cz). **Výkonná redaktorka:** Magdalena W. Dvořáková (zdislava@dltm.cz). **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).
Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535.
 Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na neuveřejnění nebo zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

ČESKÁ LÍPA
2. června 2019
Foto: Robert Macko

BIŘMOVÁNÍ V LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI

LOUNY
5. května 2019
Foto: Jiří Vopálenský

TEPLICE-TRNOVANY
26. května 2019
Foto: Petr Macek (Člověk a víra)

KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ
16. června 2019
Foto: Archiv farnosti

JABLONEC NAD NISOU
8. června 2019
Foto: Štěpánka Valešová

PŘÍCHOVICE
9. června 2019
Foto: Dominik Faustus

Hlavní oltář kostela sv. Víta v Liběčicích,
rokokový, rámový, z let 1750–1754,
od sochaře V. Herschera, obraz sv. Víta nový.

Foto: Dominik Faustus